

OUD – DUIVENDRECHTSE SAECKEN

NUMMER 3, JAARGANG 4, SEPTEMBER 2007

DE TAMARINDESTRAAT

Archief: Familie Tetteroo

Uitgave onder auspiciën van de Stichting Oud - Duivendrecht

De minimumbijdrage in de drukkosten van dit blad bedraagt € 1,50

INHOUDSOPGAVE NUMMER 3 SEPTEMBER 2007

De Tamarindestraat

Inhoudsopgave	3
Het verhaal van twee families	4 – 5
Vooraf	6 – 8
De ligging	9 – 10
De woningen	11- 13
De bewoners	14 – 15
Het werk in huis	16 – 18
Wie kwamen er aan de deur	18 – 22
Sport, spel en ontspanning	22 -32
Vakanties	32 – 35
De schoolfoto's van Hannie Tetteroo	36
(Wetensw-) aardigheden	37
Hoe u kunt bijdragen	38

De Tamarindestraat heette eerder Nieuwstraat.
Daarvoor '3e Dwarsstraat van de Rijksstraatweg'.

Op deze groepsfoto
in de tuin van de nummer 7
aan de Tamarindestraat
alle kinderen Vermeulen:

Geboren tussen 1941 en 1952

Theo, Ig, Ben,
Ruud, Jan,
Letta en Marijke.

Archief: Familie Vermeulen

Twee families uit de Tamarindestraat

Archief: Familie Tetteroo

Staannd vlnr: Lida 22-10-1947, Elly 21-03-1938, Hannie 23-09-1935
Zittend: Truus 23-09-1932, Ida 22-10-1947, Cisca 25-10-1943, Thea 13-03-1942, Rie 31-07-1931
en de jongste Gemma 09-10-1949

De geschiedenis van twee families uit de Tamarindestraat

Theo Vermeulen uit Oosterbeek, abonnee van Oud-Duivendrechtse Saecken, bracht zijn jeugd door in Duivendrecht. In februari stuurde hij de redactie een document toe met zijn herinneringen aan de Tamarindestraat. Theo beschrijft de ligging in het dorp, de kleine woningen, de grote gezinnen en de diverse bewoners.

Het vele werk in huis en wie er allemaal aan de deur kwamen, alsof je er zelf bij bent.....

Het heerlijke spelen op straat, de georganiseerde clubs in het dorp en hoe het er aan toe ging in de, voor de moeders vaak te lange, zomervakanties.

Een mooi tijdsbeeld van de vijftiger en zestiger jaren van de vorige eeuw in Duivendrecht.

In de Tamarindestraat woonde ook het gezin van Bas en Ida Tetteroo. Met negen dochters.

Mevrouw Vermeulen was de oudste nicht van Mevrouw Tetteroo en toevallig woonden zij met hun gezinnen in dezelfde straat.

De redactie zocht contact met Thea de Haan-Tetteroo en vol enthousiasme begon Thea te vertellen over alles wat zij en haar zussen allemaal beleefd hebben tijdens hun jeugd jaren in de Duivendrechtse Tamarindestraat.

Met het lezen, door Thea, van de artikelen van Theo Vermeulen werd een *gastredactrice* voor dit nummer van Oud-Duivendrechtse Saecken geboren.

Thea verifieerde, vulde aan en (ver-)legde hier en daar wat accenten.

En....ging bij én met haar zussen op zoek naar fotomateriaal. Tegelijkertijd kwamen aanvullende verhalen los, die u *schuin gedrukt* tussen het relaas van Theo Vermeulen aantreft.

Fotoalbums werden doorgebladerd. Met een ijzerdraadje fotootjes voorzichtig losgemaakt, om gescand te worden voor plaatsing bij artikelen over de straat van hun jeugd.

Het was een hele toer om zoveel mogelijk (juiste?) namen bij de groepsfoto's te vinden!

Aanvullingen op de namen bij foto's en/of de datum van de afbeeldingen zijn van harte welkom bij de redactie. Uw aanvullingen worden verwerkt en komen dan in De Waaier in de historische hoek van de openbare bibliotheek op het Dorpsplein in Duivendrecht te hangen.

Voor dit najaarsnummer maakten wij ook gebruik van een afbeelding uit de collectie van John Haen (blz. 40 en 37) en van dia's uit de serie van B.P. Hess. Bladzijde 3 en 24.

De voornaamste bronnen zijn de familiearchieven van Theo en *Thea*.

Theo Vermeulen maakt deze uitgave van "De Tamarindestraat" helaas zelf niet meer mee.

Na een ziekte van drie jaar overleed de geboren Duivendrechtster 23 juli jl. in Rozendaal.

De jaren vijftig en het begin van de jaren zestig worden vaak afgeschilderd als de tijd waarin 'geluk nog heel gewoon was'. Kinderen zaten 's avonds thuis, terwijl vader de krant las en moeder boterhammen voor de volgende dag smeerde.

Hoe het leven in die tijd geleefd én beleefd werd door twee kinderen, opgegroeid in een straatje in Duivendrecht, leest én ziet u in dit nieuwe nummer van Oud-Duivendrechtse Saecken, dat wij met veel plezier voor u samengesteld hebben.

Thea de Haan-Tetteroo, Jo Blom en Ans Quirijnen

De Tamarindestraat: vooraf.

Wij, de familie Vermeulen, woonde sinds 1944 op nummer 7 in de Tamarindestraat. Aanvankelijk met drie kinderen in de leeftijd van 3, 1 en een baby van 0 jaar.

Het gezin groeide uit tot 7 kinderen in 1952: Theo, Ig, Ben, Ruud, Jan, Letta en Marijke.

Vader werkte als asfaltstrijker bij de Wegenbouw Utrecht, waarvan een onderdeel gevestigd was aan de Molenkade. Moeder deed, zoals toen de gewoonte was, en zeker met zo'n kinderschaar, de huishouding. *Thea de Haan-Tetteroo vertelt: Bij de geboorte van één van de kinderen Vermeulen was er geen baker ter beschikking. Toen heeft mijn vader Bas Tetteroo daar geholpen. Mevrouw Vermeulen was de oudste nicht van mijn moeder.*

In de volgende stukjes wordt verteld over de Tamarindestraat met hun bewoners, de inrichting van de woningen met het huishoudelijke werk; wie er door de week aan de deur kwamen en de manieren waarop we ons vermaakten en hoe wij de vakanties doorbrachten. Het zijn herinneringen uit vooral de vijftiger en zestiger jaren, wel gecheckt bij broers en zussen, maar ongetwijfeld gekleurd door de bril van een kind.

Er is geprobeerd de bewoners en hun gewoonten anoniem op te voeren, maar soms zijn namen genoemd om het verhaal aantrekkelijker te maken. Van de meeste bewoners uit die tijd weten we de namen wel. Onvermijdelijk is dat er gebeurtenissen en situaties verteld worden die typisch voor ons gezin waren en die zeker in andere huishoudens anders werden gedaan.

Thea: De familie Tetteroo woonde vanaf 1932 in de Tamarindestraat 16. Pa werkte als bakker in de Rustenburgerstraat en had een broodwijk in de Wetbuurt, over de Ouderkerkerdijk en via het pontje naar Duivendrecht. Op de oudste dochter Rie na, zijn in de Tamarindestraat nog acht dochters geboren. Na 25 jaar ging Pa enkele jaren werken bij Heemstede (gasmeters) en toen nog circa twintig jaar bij de AGA, een fabriek waar gasflessen gevuld werden.

Op de foto uit het familiearchief: Rie Tetteroo met bakkersmandje, hier 15 jaar oud. Zij hielp Pa altijd. Hier heeft ze een mooie eigen gebreide jurk aan met een vest. De foto is gemaakt door mevrouw Mol bij de gasfabriek op de Ouderkerkerdijk. Daar kreeg ze vaak een snoepje. Zij werd ook wel aangehouden omdat ze nog geen zestien jaar was en daarom de bakfiets niet mocht berijden.

In de oorlog gingen Pa en Rie vaak naar de boer, in plaats van aardappelen werden er suikerbieten gegeten. Een maal had moeder een rood kooltje op de kop kunnen tikken. Dat werd samen met de suikerbieten gekookt en daardoor te vies om te eten.

Er werden ook wel eens bielen gezocht bij het spoor van de transporttreinen. Pa had net nieuwe klompen. Toen ze een biels gevonden hadden, kwamen er Duitsers aan. Van schrik lieten ze de biels vallen, precies op de nieuwe klomp en die brak. Tijdens de hongerwinter had Pa eens een stukje keiharde kaas op de kop getikt die niet te snijden was. Hij werd zo boos en was zo machteloos dat hij het stuk weg smeedt precies in het gezicht van Rie. Allebei huilen.

Eens zou mijn moeder wegens overspannenheid 6 weken naar een rustoord in Zeist gaan. Ter gelegenheid van haar thuiskomst is de groepsfoto op blz. 4 gemaakt bij een fotograaf. Moeder kreeg echter heimwee naar huis en is veel eerder thuis gekomen.

Toen mijn moeder, Ida Altena, 15 jaar was stierf haar vader. Als wees ging ze toen vanuit Makkum, Friesland, waar ze geboren was, naar Amsterdam. Via haar zus kreeg zij een 'dienst' voor dag en nacht. Haar zwager en mijn opa van vaders kant werkten bij dezelfde baas en zo heeft zij mijn vader, Bas Tetteroo, leren kennen. Zij trouwden op 11 juni 1930. En kregen negen dochters.

Mijn vader is geboren in Voorburg en via Maassluis in Duivendrecht terecht gekomen.

Archief: Familie Tetteroo

1980: Het huis in de Tamarindestraat wordt door de familie versierd voor het Gouden Paar

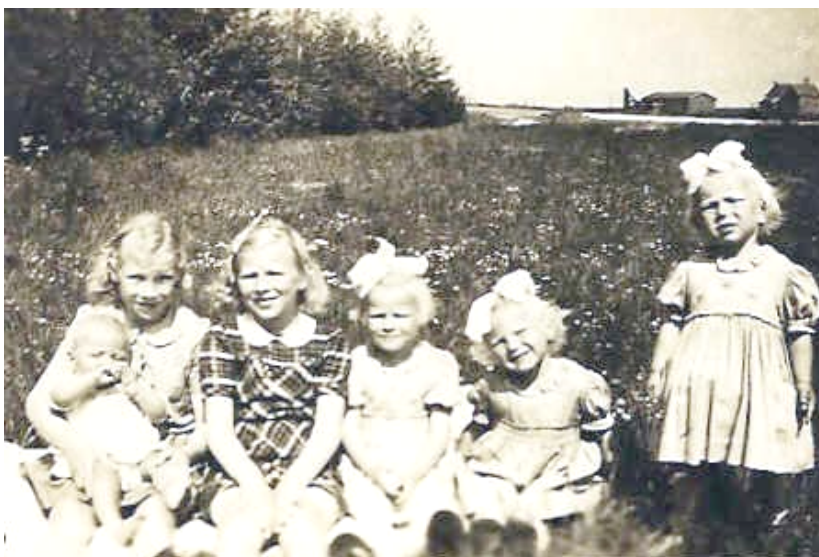
Duivendrecht uit het archief van de Familie Tetteroo:

Truus en Rie op braakliggend terrein achter de Duivendrechtsekade. Later is daar de Kloosterstraat ontstaan. Het hoge gebouw is van Rath en Doodeheefver. Pa Tetteroo heeft daar eens gesolliciteerd maar werd niet aangenomen omdat hij kleurenblind was.

Rie en rechts Truus op de plek waar nu het politiebureau staat. Zicht op de achterkant van de toen nieuwe woningen aan de Rijksstraatweg. Aan de overkant de winkel van Wierdsma. Daar werden onze boodschappen gehaald. En dan kochten zij weer een half brood bij Pa.

Als er weer een kindje geboren werd, kwam mevrouw Weitenberg van de Rijksstraatweg tegenover van Vliet bakeren. De zus van Pa had eens mooie jurkjes genaaid met korte mouwtjes. Die mochten Truus en Rie echter niet aan naar school. Mevrouw Weitenberg is toen naar school gestapt met als resultaat dat er zwarte losse mouwen over heen gedragen moesten worden.

In de zomer van 1944: Rie met Cisca, Truus, Elly, Lida en Thea. Op de achtergrond het Fort en links achter ligt de Bijlmer, nu bebouwd

De Tamarindestraat: de ligging in het dorp.

Zoals bekend is de Tamarindestraat een zijstraat van de Rijksweg, indertijd een veel gebruikte weg voor het autoverkeer tussen Amsterdam en Utrecht. Gelukkig was er nog niet zo veel verkeer, maar het was wel uitkijken bij oversteken.

Letta *Archief: Familie Vermeulen*

Duivendrecht was een lintvormig dorp langs de Rijksweg, met een aantal zijstraten. Van de brug naar de RK kerk passeerde men dus de huizen die aan weerszijden langs de weg stonden, 7 zijstraten en 9 boerderijen. Daartussen veel sloten en weilanden. Tot aan de RK kerk was de Rijksweg aan de oostkant redelijk volgebouwd. Tussen Tamarindestraat en de spoorwegovergang stonden twee boerderijen tussen de weilanden: van Van Vliet en van Beukeboom. Tegen de spoorwegovergang lag nog een bedoeninkje van Buijs, de groenteman. Aan de westkant van de Rijksweg lagen meer boerderijen omringd door weilanden en sloten, die vormden grote gaten in de bebouwing, maar bepaalden wel het agrarische karakter van het dorp. Een stukje voorbij de kerk begon een stuk weg waar niets dan weilanden waren. In de bocht voorbij de laatste bebouwing lag zelfs een vuilnisbelt, waarin het Duivendrechtse huisvuil werd gestort. Daarna begon de bebouwing die men tot de buurt van de Diemerlaan zou kunnen rekenen. Verder richting Abcoude stonden nog enkele boerderijen.

De Tamarindestraat was (en is) één van de zijstraten van de Rijksweg

In dit verhaal rekenen we voor het gemak ook enkele stukjes van de Rijksweg, aan weerszijden van de straat. Zij hoorden naar ons gevoel bij de straat.

Deze foto uit 1948 is gemaakt op het ijs op de sloot van Vrolijk tegenover de Tamarindestraat:

Thea, Elly en Lida Tetteroo.

Op de achtergrond de woningen aan de Rijksweg van de familie Meijer en taxi Niezen, later Olthof.

De Tamarindestraat bestond uit twee soorten huizen. De huizen op de hoek waren iets anders gebouwd. Het zou heel goed kunnen zijn dat deze huizen de eerste aanzet zijn geweest tot de Tamarindestraat en dat later de vier blokken huizen met elk vier woningen zijn bijgebouwd. Al met al was de straat niet groot: in totaal 20 woningen.

Voor de gemeente was in ieder geval één lantaarnpaal voldoende!

De straat is gebouwd op een voormalig stuk weiland van boer Vrolijk, de boer aan de overkant aan de Rijksstraatweg. Aan de zuidkant van de huizen van de Tamarindestraat liep een smalle strook weiland die toegang gaf aan een flinke wei, achter de laatste huizen van de straat. Het is duidelijk dat er voor de straat een “flinke hap” uit het weiland is genomen. Verder is opmerkelijk dat er een verschil is van rond een halve meter tussen het niveau van de straat en de tuinen aan de voor- en achterkant van de huizen. De bestrating is op gelijk niveau met de Rijksstraatweg. De meeste huizen hadden een trappetje vanuit het huis naar de tuin; sommigen hadden een veranda aangelegd. Ook aan de voorkant lagen de huizen een stukje boven het straatniveau: via een klein opstapje kon men binnenkomen.

Bij veel bewoners werd de tuin achter het huis gebruikt als moestuin. Velen hielden ook kippen of konijnen in de achtertuin. Een enkeling was duivenhouder.

Op de foto de tuin van de familie Vermeulen,
Tamarindestraat 7

Op de schommel de dochters Letta en Marijke

Archief: Familie Vermeulen

Wat de Tetteroo's achter in de tuin hadden: Kippen en konijnen, een schommel en een wip. Toen er geen kleine kinderen meer bij kwamen hadden we de wip op de omgekeerde diepe bak van de kinderwagen gezet. Zo was de wip veel spectaculairder. Links op de foto van 5 juni 1958, in de tuin, is die wip nog te zien.

Basje de Jong in de teil met moeder / oma Tetteroo en Thea en Ida

Als de konijnen kleintjes hadden dan mochten we er niet bij komen anders werden ze door moeder konijn doodgebeten. Met de Kerst werd konijn gegeten. Als mijn vader deze, opgehangen aan touwtjes aan het stropen was stond ik heel geïnteresseerd te kijken. Mijn vader had duiven. Als deze binnen moesten komen van een wedstrijd dan mochten we niet in de tuin. Het waren goede wedstrijdduiven, want toen Pa de duiven in 1954 verkocht kon hij er bij Vleghaar zes fietsen voor de kinderen van kopen.

De Tamarindestraat: de woningen

Hieronder volgt de beschrijving van de woningen van de vier blokken onder één kap.

De grotere huizen links en rechts aan het begin van de straat kenden we niet goed.

De hoekwoningen hadden een “achterom”. De tussenwoningen hadden dat niet.

Thea vertelt dat de familie Tetteroo graag een hoekhuis gehad had voor de fietsen en dergelijke. De huur was toen fl. 2,50 en een hoekhuis was fl 0,50 duurder. Dit kon men niet betalen.

Als eerste kwam men in een halletje van ongeveer 2 m². Rechtdoor liep een rechte trap naar de eerste verdieping. Rechts was een deur, die toegang gaf tot de voorkamer (3,60 bij 4 meter) In deze kamer was een kast onder de genoemde trap, de “donkere kast”, waar strijkplank, stofzuiger, een trappetje en andere spullen stonden. (*Thea: Als je stout was, moest je daar wel eens voor straf in!*). Ook de water-, gas-, en elektriciteitsmeter stonden daar.

Liep men de voorkamer door dan kwam men in de keuken.(3 x 2 meter), een langwerpige ruimte met links een granieten aanrecht met spoelbak en koudwaterkraan.

In de keuken was een deur naar rechts, naar een klein vierkant kamertje, van ongeveer 3 bij 3 meter. Dit kamertje had nog een aparte deur naar de voorkamer.

De keuken doorlopend kwam men in de bijkeuken, een aangebouwd deel met een plat dak, beginnend met een lager liggend halletje waarop het toilet en de deur naar de achtertuin uitkwamen. De bijkeuken lag voorbij het halletje, weer iets lager. Die bijkeuken werd gebruikt als opslagplaats van levensmiddelen, materialen en gereedschap, voor de fietsen, om de was doen en als werkplaats. Later is daar een douchecel ingebouwd.

Om in de tuin te komen moest men een trappetje af van enkele treden. Men kwam dan op een betegeld plaatsje. Hier stond het kolenhok. In de schaduw hing tegen de buitenmuur een vliegenkast, een kast waarin bij koud weer de bederfelijke levensmiddelen werden bewaard. Bij warm weer werd een koud plekje in de bijkeuken gebruikt.

Als men boven was, kwam men op de overloop, waarop vier kamers uitkwamen. Aan de voor- en achterkant was een “grote” en een klein kamertje waar net een tweepersoons bed kon staan, merkt Thea op. De huizen waren niet hoog, het dak begon ongeveer een meter vanaf de vloer van de bovenverdieping. Door het plaatsen van dakkapellen werd ruimte geschapen en kwam het licht binnen. Boven die meter waren schuine wanden, met in de kleine kamertjes balken. *Thea: 's avonds probeerde je op de rug liggend met je grote teen het behang tussen de delen door te drukken. Wie het hoogste kwam, had gewonnen. Als er gebakkeleid werd, dreigde Pa met de mattenklopper boven te komen. Ik kan me niet herinneren dat dit ooit gebeurd is. De ouders sliepen in één tweepersoonsbed met een wiegje en een ledikantje op de kamer. De andere dochters in één tweepersoonsbed (3 x) en twee twijfelaars (2 x 2)*

In het plafond van de overloop was een luik dat toegang gaf tot de vliering, waar je niet op lopen kon. *Bij Thea thuis werden 's winters de fietsen die niet gebruikt werden in de nok van het trappengat opgehangen.*

De woningen waren niet comfortabel, voor deze tijd uiteraard helemaal niet, maar in die tijd ook al niet.....

De hoekwoningen hadden een achterom, maar de tussenwoningen niet. Alles wat in die tussenwoningen naar de bijkeuken of de tuin moest ging door de voorkamer en de keuken: de wintervoorraad aardappelen, cokes en eierkolen en briketten voor de kachel en het antraciet voor de haard, stro voor het konijn, palen en planken voor de bouw van een kippenhok enz. Dat gaf veel extra vuil en ongemak. Elke dag moesten de fietsen tweemaal door het huis naar voren en achteren worden gebracht.

Fietsen werden ook wel in de voortuin onder een zeil gestald.

Zoals uit de opsomming blijkt, was er geen douche of badgelegenheid in huis.

In het hele huis was slechts één kraan waar koud water uitkwam.

Warm water moest dus altijd gemaakt worden.

Bij de Tetteroo's thuis stond altijd een ketel water op het één-pits petroleumstelletje.

In het toilet stond alleen maar een closetpot met doorspoeling.

Op de bovenverdieping was geen toilet.

Centrale verwarming was er niet: in het achterkamertje kwam de warmte van een allesbrander waarin voornamelijk eierkolen en cokes werden gestookt. In de voorkamer stond een haard, waarin antraciet gestookt werd, alleen op zon- en feestdagen. De andere ruimten in het huis waren dus onverwarmd, waardoor er bij strenge winters nog wel eens bloemen op de slaapkamerramen kwamen te staan. Als er in de kamers boven gewerkt moest worden, bijvoorbeeld huiswerk voor de kinderen, dan werd een elektrisch straalkachel of een verplaatsbare oliekachel gebruikt.

Gas werd alleen gebruikt om op te koken. Dat gas was stadsgas en werd in Amsterdam geproduceerd. *'s Winters stond de hachee of de rode kool de hele middag op de kachel te pruttelen. Toen Thea eens de pan van de kachel moest halen en er jus in de kachel terecht kwam ontstond er brand. Bij de Tetteroo's was het op zon- en feestdagen's winters een aantal jaren geen feest. Want dan werd de kachel in de voorkamer aangestoken, maar die rookte altijd. Uit nijd was er al eens een kachel de tuin in gesmeten en een nieuwe gekocht maar niets hielp. Totdat er ter hoogte van de vloer van de eerste verdieping een gat werd gemaakt in het schoorsteenkanaal.*

Daar bleek dat de luchtdoorstroom werd verhinderd door een stuk steen dat dwars zat!

Elektriciteit was wél aanwezig, maar er was een beperkt aantal stopcontacten.

De achtertuinen aan de oneven kant van de straat waren alle ongeveer 20 meter diep en zo'n 3,60 meter breed. De tuinen van de nummers 1, 3 en 5 waren kleiner omdat die gedeeltelijk grensden aan de tuinen van de huizen aan de Rijksstraatweg.

De achterkant van de andere tuinen grensde aan een doodlopend slotje dat de grens vormde met de grond rondom de boerderij van Van den Ancker.

Men had uitzicht op stal, hooiberg, boomgaard en moestuin van de boer.

Aan de even kant liep ook een sloot als grens met een strook grond van boer Vrolijk, waarover hij het achterliggende weiland kon bereiken. Daarnaast lag het weiland van boer Van Vliet, met daarachter de boerderij.

Al met al een landelijke ligging in een agrarische omgeving.

Over het algemeen werden de tuinen als moestuin of bloementuin gebruikt.

Het is merkwaardig dat in de kleine woningen, waarin toch vaak veel mensen moesten wonen, de ruimte vaak niet volledig werd benut. Het was bij veel bewoners zo, dat de voorkamer, een grote kamer, alleen gebruikt werd op zon- en feestdagen en bij verjaardagen. Vrijwel het gehele dagelijkse leven speelde zich af in dat kleine achterkamertje en in de keuken. De reden is waarschijnlijk dat de ruimte in de voorkamer te groot was om door de week warm te stoken. Maar ook 's zomers werd die voorkamer door de week niet gebruikt. Macht der gewoonte, of vond men het zonde van het meubilair in die kamer, dat iets van de welvaart moest uitstralen?

De vier blokken waren eigendom van een belegger uit Bentveld. Later zijn de woningen door de eigenaar te koop aangeboden aan de huurders.

De familie Tetteroo kocht het huis op nummer 17.

Bij de aanleg van de Van der Madeweg werden door de zandstorting de huizen ontzet. Het zand drukte de huizen en schuren omhoog. Er woonden toen nog mensen in.

Geen schadevergoeding in Tamarindestraat?
 1976
Bewoners willen zich niet laten afschepen

Archief: Familie Tetteroo

Afbraak van de Tamarindestraat.

Eerst moesten de huizen aan de even zijde wijken voor de aanleg van de Van der Madeweg. Een kwart eeuw later werden de huizen aan de oneven zijde afgebroken om plaats te maken voor nieuwbouw.

Bezwaren tegen wijze van sloop Tamarindestraat

DUIVENRECHT. — In een brief aan B & W van Ouder-Amstel maken bewoners, en eigenaren van de woningen aan de oneven zijde van de Tamarindestraat bezwaar tegen de manier, waarop de huizen aan de overkant werden gesloopt, alsmede tegen de uitvoering van daarmee verband houdende werkzaamheden.

„Sinds met de werkzaamheden is begonnen, zijn in de achtergevels van de panden 13 en 15 scheuren ontstaan”, aldus de schrijvers van de brief, zij wijten deze scheuren aan het met te hoge snelheid rijden van het bouwverkeer en aan het „op ruwe wijze lossen van stenen en tegels”.

De bewoners vragen de gemeente om passende maatregelen. Zij willen dat de reeds toegestane schade op korte termijn wordt opgehoofd.

De bewoners vragen daarnaast om exacte informatie over de loop van het dichtlichaam en het leef- en buisetracé en over de maatregelen die de gemeente denkt te nemen om eventuele grondverschuivingen te voorkomen in verband met ophoging van de dijk.

Tevens zeggen de briefschrijvers betrokken te willen worden bij een nog te ontwikkelen bestemmingsplan voor het gebied rond de Tamarindestraat, mede met het oog op herbestrating en beplanting. Tevens willen de bewoners, dat er met het oog op geluidsverlaging van het verkeer over de Van der Madeweg een snelheidsbeperking van 50 km per uur wordt ingesteld.

1976

De Tamarindestraat: de bewoners.

De Tamarindestraat en de omgeving daarvan was een straat met hoofdzakelijk arbeiders en een aantal zelfstandigen. De zelfstandigen hadden een bedrijf in Amsterdam of in het dorp.

Van der Kroon had op de hoek een manufacturen- en woninginrichtingbedrijf.

De heer Van der Kroon ging met zijn handel de boer op in de polders rondom Duivendrecht.

Veel bewoners uit de straat hadden hun werk in Amsterdam: als tramconductor, bewaker van een park of speeltuin, etaleur bij De Gruijter, bij de PTT of bij de NDSM in Amsterdam - Noord. Een aantal werkte bij plaatselijke ondernemingen: bakkerij De Hoop, de behangselfabriek Rath en Doodeheefver aan de Duivendrechtsekade, of bij de AGA aan de Molenkade. De schillenboer, Van Meerveld, aan het eind van onze straat, werkte daarnaast voor de boeren als oproepkracht. Opoe Rijkema, van nr 4, was de weduwe van kruidenier Wierdsma. Bij haar woonde mevrouw Pietje Boersma, als hulp.

De leeftijden in de straat waren aardig verdeeld: er woonden ouderen, maar ook een aantal gezinnen met jonge kinderen, ongeveer van dezelfde leeftijd. Er waren veel onderlinge contacten: de kinderen speelden met elkaar en maakten ook ruzie met elkaar. Als een leverancier in de straat kwam was dat een mooie gelegenheid voor de moeders om elkaar te spreken. *Eén keer per jaar ging de moeder van Thea op koffie visite bij buurvrouw Wiebes aan de overkant en vice versa. Van moeder Tetteroo kwam de goede raad: "Wees goed voor je burens maar kom nooit teveel bij elkaar over de vloer!"*

Eén innige burensrelatie in de straat is uitgelopen op een ordinaire ruzie met vechtpartijen, waar uiteindelijk de rechter aan te pas moest komen.

Er waren ook enkele familierelaties in de straat. De bewoner van nr 11 was een zoon van opoe op nr.12, die nog een oudere zoon in huis had. De bewoners van nr 17 en 19, waren moeder en dochter. Wat meer toevallig: de echtgenote van Bas Tetteroo was een tante van moeder Vermeulen.

Als kinderen in de straat wisten we eigenlijk niet zoveel van de volwassen bewoners.

De meeste mannen zagen we als ze 's avonds op de fiets van hun werk thuiskwamen. Van de families met kinderen van onze leeftijd wisten we wel wat, maar regelmatig bij elkaar thuis spelen was er niet bij. Er werd op straat gespeeld. Van de naaste burens weten we wat meer. Enkele families waren meer bekend, omdat ze hun werk in het dorp en soms in de straat hadden. Anderen kenden we beter in negatieve zin, omdat ze onze spelletjes hinderlijk vonden of het vervelend vonden dat een bal in hun voortuin terecht kwam.

Een familie waar we wat meer van weten was de familie Dauw. Ze woonde vlak naast ons. Het waren oorspronkelijk Belgen, die na de oorlog hier verzeild geraakt waren. Hij was opkoper van lompen en metalen en van alles wat nog bruikbaar leek. Met een bakfiets, later met een hulpmotor, ging hij naar de stad. Bruikbare spullen, vaak kleding, verkocht hij weer op het Waterlooplein in Amsterdam. De eerste fiets in onze familie hebben we bij Douw gekocht.

Papier en voden werden in een schuur achter het huis opgeslagen, van de grond tot het dak toe. Deze schuur nam hun hele achtertuin, die kleiner was dan de onze, in beslag. Na verloop van de tijd was er een enorme hoeveelheid oud papier en voden verzameld. Die eerste Douw tot balen. Zo nu en dan werden al die balen op straat klaargezet. Het werden lange muren die manshoog reikten. Ze werden opgehaald door een groothandel. Dauw was de eerste in onze straat met een auto. Het was een "luke" wagen, die niet voor bedrijfsdoeleinden werd gebruikt.

Thea weet dat ook de familie Lamkamp een auto had. Een soort kever. Deze werd als speelgoed gebruikt door er tikkertje omheen te spelen.

We kwamen niet vaak in de schuur met opslag. Er was natuurlijk een groot brandgevaar. Gelukkig is er nooit iets gebeurd. De heer Douw is later ernstig ziek geworden.

In die toestand ging hij toch naar de jaarlijkse wielerronde van Betondorp. Tot het laatst toe hield hij vast aan zijn oude Belgische liefde: de wielersport, die hij zelf in zijn jeugd ook had beoefend.

Aan de andere kant woonde de familie K., een dikke man, voor ons op leeftijd, die heel langzaam gebogen over zijn stuur naar zijn baan als opzichter in een park in Amsterdam fietste. Zijn vrouw noemde hem "Wol". Ze hadden een zoon in huis van ongeveer 20. Die mensen waren nogal gesteld op hun rust, iets wat ze niet altijd kregen wonende naast een gezin met zeven kinderen. Ook de kippen in hun tuin waren hen te luidruchtig. Boven hun hok kwam een bordje waarop netjes stond geschilderd: "Niet kakelen maar eieren leggen". Voor alle duidelijkheid waren er nog een paar eieren bijgetekend.

Onze burens waren niet zo enthousiast over onze spelletjes. Een bal in de tuin veroorzaakte altijd veel drukte en gedoe. Moeder probeerde het zo veel mogelijk te sussen, ook als het binnenshuis wat al te rumoerig werd. Toch waren de burens wel aardig. Ze gaven vaak tips hoe bepaalde zaken in de tuin aan te pakken. Mevrouw K., was zelfs, bij tijd en wijle, gek met ons.

De heer De Man, van nr 3 - de inner van de huurpenningen -, in onze ogen al op leeftijd, was een tijdlang bode. Dat hield in dat hij elke dag per bakfiets in het bodencentrum in Amsterdam goederen ophaalde, die uit andere plaatsen in het land waren verzonden, bestemd voor Duivendrechtaren. Er waren nog maar weinig auto's.

Later is hij door concurrentie ingehaald en gestopt.

Achter in de straat woonde Van Meerveld. Hij was boerenknecht die zich verhuurde om boeren te vervangen bij het melken of te helpen als het erg druk was, bijvoorbeeld bij het maaien of het binnenhalen van het hooi. Daarnaast zamelde hij schillen en etenresten in, die hij sorteerde en doorverkocht aan boeren. Hij huurde een piepklein stukje grond naast zijn huis, waar hij wat kleinvee had lopen. *Hij had ook wat varkens en een paard voor zijn schillenwagen. Als Thea nu nog wel eens varkenslucht ruikt, is dat een nostalgische prettige lucht.* Ook had Van Meerveld een hooibergje. Een van zijn kleinzoons heeft die eens in de brand gestoken, waardoor de vrijwillige brandweer moest uitrukken.

Op nr. 13 woonde de beheerder van de speeltuin aan het Onderlangs in Betondorp.

Hij was daar een populaire man. Hij werd daar wel "de grote kindervriend" genoemd.

Maar bij ons was hij altijd razend kwaad als er een bal in zijn tuin kwam. Alleen bij hém kreeg je die nooit meer terug.

De verhalen over de burens lijken wat kindonvriendelijk, maar men moet niet vergeten dat ze uit onze vroegste herinneringen zijn en dus vooral gebaseerd zijn op onze ervaringen met spelletjes en voetbalpartijtjes.

Thea vertelt: Naast ons op nr. 18 woonde een vrouw met haar dochter. Wij wisten niet beter dan dat de moeder ziek was want ze lag altijd in bed voor het raam aan de achterkant. Voor ons breide ze poppen. Mijn moeder kocht dan de koppen en zij breide daar het lichaam aan. We waren dol op die slappe poppen. Jaren later toen ze verhuisd waren heeft één van ons haar eens zien lopen op de markt in Amsterdam. Dat was voor ons een rare gewaarwording.

Als in de Sinterklaastijd de oudsten thuis kwamen van hun werk dan zeiden ze wel eens dat ze Zwarte Piet op een dak hadden gezien. Wij moesten dan maar hard gaan zingen want dan zou hij misschien ook bij ons langs komen. Dat deden we dus en dan werd er gestrooid.

Later toen bijna alle dochters getrouwd waren en zelf kinderen hadden werd er thuis Sinterklaas gevierd met alle kleinkinderen. Voor ieder kind werden cadeautjes gekocht en dat moest allemaal ongeveer evenveel kosten want moeder was strikt eerlijk.

Archief: familie Tetteroo

Spelletjes op oudejaarsavond 1960 in het kleine achterkamertje.

Thea, Pa, Cisca, Gemma, Ida en Elly.

De jongste twee zaten elkaar, zoals gewoonlijk, in de haren.

De Tamarindestraat: Het werk in huis.

Tegenwoordig zijn heel wat werkzaamheden in huis door allerlei apparaten overgenomen. Om er een paar te noemen: de stofzuiger heeft de bezem en het stoffer en blik vervangen, een paar knoppen indrukken op de wasmachine en zo wordt heel wat werk uit handen genomen; de vriezer en koelkast hebben de mogelijkheden om voedsel te bewaren een stuk eenvoudiger gemaakt.

De was.

De was doen was bij ons in de vijftiger jaren een onderneming die in totaal twee tot drie dagen in beslag nam. 's Zondagsavonds werd de kookwas opgezet: overalls en werkkleding, die vanwege het werk in het asfalt, niet gemakkelijk schoon te krijgen waren. In een wasketel werd de was een nacht lang op een olievergasser gezet in de keuken. Dat was niet ongevaarlijk, want je kon er zo tegenaan lopen. Voordat mijn vader naar het werk ging zette hij de hete wasketel in de bijkeuken. Als wij naar school waren begon het werk: aanvankelijk handwerk met een wasbord en een wringer. Later kochten we door bemiddeling van kruidenier Braam, een tweedehands wasmachine, die het handwerk op het wasbord overnam. De wasmachine was een houten kuip waarin een roer heen en weer draaide door middel van een elektromotor. De wringer ging niet elektrisch. Onderin zat een kraantje om het water af te voeren.

Als de was voldoende had gedraaid werd ze gewrongen en gespoeld in een wasteil, die op een bok stond. Het water moest met emmers uit de keuken worden gehaald. Daarna weer wringen en vervolgens de was in de tuin ophangen. Tussen de middag hielpen wij met het wringen. Na de kookwas kwam de witte was en de bonte was.

Al met al nam dat werk de hele maandagmorgen in beslag.

In die tijd werden wasmachines ook wel verhuurd. Er reed in het dorp iemand rond op een gemotoriseerde bakfiets met wasmachines van het merk Hoover. Dat waren witte vierkante machines, die niet zwaar waren. Ze werden met de binnenbanden van fietsen vastgezet.

Men kon voor een aantal uren zo'n machine reserveren; daarna werd hij naar een ander gebracht. De machines hadden een elektrisch roer en een dito wringer, een centrifuge zat er niet in. Toen de meeste mensen een eigen wasmachine hadden, verdween deze verhuurder uit het straatbeeld.

Als het regende was het drogen een probleem. In het kleine kamertje achter werd dan in de winter een droogrek rond de kachel gezet, waaraan de was werd opgehangen. Als het rek verschoven werd richting hete kachel, verbrandde er ook wel eens wat. De droogcapaciteit werd vergroot door de “spin” die mijn vader had gemaakt.

Dat was een houten klos aan een katrol, die aan het plafond boven de kachel was opgehangen. Er zat een groot aantal houten spaken in de klos, waaraan de was opgehangen kon worden. Hing de spin vol, dan werd die boven de kachel opgehesen. Een ingenieuze oplossing, die naar mijn herinnering niet veel is gebruikt. De spin zal toch niet zo praktisch zijn geweest in het gebruik. Na het drogen kwam het strijken, ook een heel karwei want een gezin met zeven kinderen leverde heel wat strijkgoed op.

De grote schoonmaak.

Dat was een seizoensgebonden karwei, dat tegenwoordig nauwelijks meer voorkomt.

De grote schoonmaak in het voorjaar was echt nodig. Er werd gedurende de hele winter met kolenkachels gestookt. Ondanks regelmatig vegen bleef er veel stof achter in de kamers.

Als het mooi weer was werd al het meubilair naar buiten gesjouwd, schoon gemaakt en in de was gezet. De ramen werden opengezet, alles grondig afgestoft, kasten opgeruimd, kleden uitgeklopt, de vloer geboend en in de was gezet. Per kamer was daar een dag mee gemoeid.

Ook de slaapkamers werden onder handen genomen. Alle matrassen werden naar buiten gesleept en in de zon gelegd. Dat was nodig omdat ze gevuld waren met kapok.

Na een winter was goed luchten van belang. Alle dekens werden buiten opgehangen en later goed uitgeklopt. De vloeren werden ook hier geboend en in de was gezet en de kasten werden opgeruimd. Zo nodig werd er opnieuw behangen.

Conserveren van voedsel.

Het was in de tijd zonder koelkasten en diepvriezers niet eenvoudig om eten goed te houden en te bewaren. Daarvoor werden verschillende oude methoden gebruikt.

In de eerste plaats werd bederfelijk voedsel mondjesmaat ingekocht. Men ging veel vaker naar de slager of kruidenier voor vleeswaren en vlees. Als er vlees was gekocht, dan werd dat vlug gebraden en in de juspan bewaard tot de consumptie. Melk werd zo snel mogelijk gekookt om bederf tegen te gaan en op een koele plaats bewaard. Zomergroenten werden ook op de dag van gebruik gekocht. Vis werd schoongemaakt, gebakken en in het zuur gezet.

Wij hadden achter het huis tegen de muur in de schaduw een zogenaamde vliegenkast.

Die was er bij gebrek aan een kelder of een goede koele plek in huis. De kast was aan de voorkant open. Er zat een deurtje met vliegengaas voor. In de winter was deze kast bijna hetzelfde als een koelkast. Daar werd dan de melk, eieren, kaas, pudding, de juspan, vis, mogelijke restjes e.d. in bewaard. 's Zomers, bij erg warm weer, was de vliegenkast niet altijd voldoende om het eten goed te houden.

Als de sperzieboontjes goedkoop waren, of als iemand te veel bonen tegelijk in zijn moestuin had, werden ze ingelegd in het zout. Wij moesten de boontjes afhalen en de slechte eruit halen. Daar waren we soms wel een hele middag mee bezig. Ze werden dan zorgvuldig gewassen en in een Keulse pot gedaan. Dat was een pot van aardewerk, ongeveer 60 cm hoog met een kleine voet en hals en een dikke buik, van binnen ruw en aan de buitenkant bruin geglazuurd. In die pot werd afwisselend een laag boontjes en een laag zout gedaan, totdat hij vol was. Erboven kwam een passend plankje en daarop een gewicht. We hebben wel eens een kinderkopje voor dat doel gehaald. 's Winters aten we de boontjes op zondag. Op vrijdag moest dan een portie uit de pot worden gehaald. Ze moesten een tijd in het water staan, om het zout op te lossen. Na een paar keer water verversen konden ze gewoon worden gekookt. De eerste keer boontjes uit de pot halen was altijd spannend, want het is wel eens voorgekomen dat de boontjes niet helemaal goed meer waren en zwart waren geworden of zwarte plekken vertoonden.

Dat was natuurlijk vervelend, maar als het even kon, aten we ze toch.

Een andere manier van conserveren was wecken. Bij ons werd vooral fruit “ingemaakt”: peren en appels, soms ook pruimen. Wecken was een nauwkeurig karwei. Het gekookte fruit moest in schone weckflessen worden gedaan, en met een rubberen ring en een glazen deksel afgesloten. Dan moesten de gevulde weckflessen gedurende een bepaalde tijd op 100 graden worden verwarmd, zodat de zuurstof uit de flessen verdween. Daarna heel geleidelijk laten afkoelen, om te voorkomen dat de flessen sprongen. Het was telkens weer spannend of alle flessen dicht waren. Het gebeurde nog al eens dat er iets mislukte. In de winter bij feestdagen werd er een fles geopend. Groot was de teleurstelling als er dan toch schimmel op de appelmoes zat. Gelukkig bleef alles vaak goed.

Later zijn er alternatieve manieren geprobeerd, minder bewerkelijk, die de kans van mislukken kleiner maakten: in het deksel van de fles werd wat spiritus gegoten en aangestoken; vervolgens moest het deksel vliegensvlug op de fles worden gedaan, zodat de spiritus bleef doorbranden en er zo een vacuüm in de fles ontstond.

Een enkel keer kochten we schapenvet van Terpstra, de vleeshandelaar, die een slachterij op het abattoir in Amsterdam had. Het vet werd in lappen afgeleverd. Voor gebruik moesten de lappen in kleine stukken worden gesneden en gesmolten. Het vloeibare vet werd in een pot of pan bewaard. Het waren best flinke hoeveelheden die gesmolten werden. Het vet werd gebruikt voor jus of in stampotten verwerkt. Er bleven van het vet smelten resten over, de kaantjes. Mijn vader was er gek op en kreeg op zondagmorgen gebakken kaantjes op zijn brood. Men moet hierbij bedenken dat er door de week zwaar fysiek werk moest worden verricht, maar al dat vet was natuurlijk niet gezond.

De Tamarindestraat: wie kwamen er aan de deur?

De economie van het gezin was in die tijd gebaseerd op de klassieke rolverdeling in het gezin: de man werkte buitenshuis en de vrouw was steeds aanwezig voor de kinderen, voor het werk in huis, maar ook voor alle leveranciers van goederen en diensten die aan de deur kwamen.

Moeder Tetteroo met haar kroost bij het huis

Archief: Familie Tetteroo

Zittend op de grond Hannie met hond Bello, Elly en Lida

Moe met Cisca op schoot, Rie (de oudste), Truus met Thea op schoot.

Overziet men een gewone week, dan kwam er een bonte stoet van mensen aan de deur of in de straat.

Maandag: al vroeg kwam de heer De Man, van nummer 3, de huur ophalen. Hij ging alle deuren van de vier blokken af. Had je betaald, dan kreeg je een kwitantie, die hij uit een boekje scheurde, en die al van tevoren was ingevuld en ondertekend.

De huur bedroeg ongeveer fl. 7, -.

Daarna kwam bij ons de heer E. Fakkeldij. Hij had een sigarenzaak bij de RK kerk, maar had er allerlei agentschappen en activiteiten bij. Zo kwam hij een paar centen halen voor de begrafenisverzekeringen en het geld voor de krant. De heer Fakkeldij hield na de Hoogmis zitting in het Paxgebouw namens een spaarbank. Hier kon men geld storten.

Als men geld nodig had, moest dat van tevoren worden gemeld.

Fakkeldij had ook de leiding bij begrafenissen.

De melkboer en de bakker kwamen dagelijks aan de deur. In Duivendrecht waren de wijken van de verschillende melkboeren “gesaneerd”. Dat hield in dat er aaneengesloten wijken waren, zodat een melkboer niet het hele dorp door hoefde om hier en daar een klantje te bedienen. De hele Tamarindestraat had dus dezelfde melkboer, eerst Los en daarna Van Schaik. Men was op hem aangewezen, want niemand anders in de buurt verkocht melk.

De familie Tetteroo mocht op doktersadvies melk bij de boer kopen. Dat was volle melk waar een dikke laag room op kwam als je het liet staan.

De melkboer kwam met zijn open bakfiets waarop kratten met flessenmelk, enkele melkbussen met losse melk en een kastje waarin boter, margarine en eieren lagen. Hij kwam aan de deur met een emmer melk en een schep van 1 liter. In de melkkoker werd dan de gewenste hoeveelheid geschept. Halve liters gingen “op het oog”. De open melk was nog wel eens een punt van discussie in de straat: er werd altijd te weinig in de pan geschept, er zat te veel water bij enz....

De bakker kwam wat later. Bakkers hadden geen gesaneerde wijken, zodat er verschillende bakkers in de Tamarindestraat kwamen: Wolffenbuttelt, De Hoop, Kwakman. Zij kwamen met een gesloten bakfiets. Naast enkele soorten brood, waaronder het populaire regeringsbrood, verkochten ze bolletjes, en enkele soorten koekjes. Men kon meteen betalen of men kon het laten opschrijven en aan het eind van de week afrekenen.

Thea weet nog dat haar vader als broodbezorger veel geld had uitstaan onder de mensen die niet betaalden, waaronder veel grote gezinnen. Hij was geen zakenman. Hierdoor moest mijn moeder met heel weinig geld zien rond te komen.

Pa verkocht na de oorlog biskwie op bonnen. Zus Rie was zo opruimerig dat ze deze bonnen in de kachel had gegooid. Daardoor kon Pa geen nieuwe biskwie meer inkopen.

Groentemannen kwamen wel langs de deur, maar omdat op de hoek van de Korenbloemstraat groenteman Kooij zijn zaak had, was de klandizie in de Tamarindestraat voor groenteventers niet zo groot. Wel kwam op vrijdag de “appelboer” voorrijden in een Opel-Blitz. Naast appels (vijf pond voor f. 1, -) verkocht hij ook ander fruit. Hij was een aardige man, van wie we altijd wel een appeltje kregen.

Ook op vrijdag kwam de visboer. Hij had een brede handkar die vol kisten met vis stond. Aan de rand opzij had hij een werkplank waarop hij de vis schoonmaakte. Het afval viel door een gat in een emmertje dat onder de kar bengelde. De visboer zelf was om twee redenen opvallend: het was een Volendammer die was uitgedost in de kleurige klederdracht van dat dorp: wijde broek met een klepzeiker, twee zilveren knopen aan de voorkant en een gestreept hemd onder zijn korte jasje. Hij viel verder op omdat hij al van ver zijn komst aankondigde door hard maar onverstaanbaar iets te roepen, waarschijnlijk een aanbieding.

Er kwam ook een kaasboer in de straat met een prachtige eikenhouten wagen met bovenop een soort hekwerkje. Voor de wagen stond een rustig paard. Hij kwam uit Ouderkerk en heette Hottentot. De kinderen mochten op de bok zitten terwijl hij de bestelling uitvoerde.

Eens in de twee of drie weken kwam de olieman, in de volksmond “Manus Olie” genoemd, naar een in die tijd bekende in- en uitbreker. Hij was van Esso en was gekleed in een pilo pak en met een pet op. Hij had een handkar en daarop zoude hij een of twee olievaten mee. Hij had veel moeite met de kar, want hij duwde diep voorover gebogen met de voeten enigszins uit elkaar. Ook hij kondigde zijn komst met luid roepen aan. Als je bij hem kwam om je petroleumkan te laten vullen schreeuwde hij bijna even hard. Hij was waarschijnlijk licht geestelijk gehandicapt en voor kinderen wat afstotend. Maar hij was toch heel vriendelijk. De petroleum liep via een kraantje uit het vat in een maatbeker van één of twee liter. De olie werd vervolgens via een trechter feilloos zonder morsen in de petroleumkan gegoten.

Eens per week werd huisvuil opgehaald door de gemeente. Dat gebeurde aanvankelijk met paard en wagen. De wagen had schotten en luiken zodat het stof niet alle kanten kon

opwaaien. De vuilnisbakken waren nog niet gestandaardiseerd, dus van alle soorten en maten. Het was zwaar en vervelend werk: de bakken moesten worden opgetild tot ongeveer borsthoogte, dan boven de bak worden omgekeerd. Door met de bak op de rand van het schot te slaan werd het vastzittende vuil alsnog in de kar gelost. Het huisvuil werd naar de belt gebracht voorbij de RK kerk.

Gezicht vanuit het zuiden op Duivendrecht met de 2 karakteristieke torens van de RK Sint Urbanuskerk

Archief: familie Tetteroo

Er was in verhouding tot nu maar weinig huisvuil: veel verpakkingsmateriaal was er niet, en alleen als iets écht niet meer bruikbaar was werd het afgedankt.

Kunststoffen waren nog weinig in gebruik.

In de winter was er veel as uit de kachels, dat bij wind toch behoorlijk kon stuiven.

Een schillenboer kwam niet in de Tamarindestraat. De schillen gingen naar Van Meerveld, achter in de straat. Als de kinderen schillen wegbrachten kregen ze een zuurtje. Soms mocht Alie, een zwakbegaafde dochter, een zuurtje geven. Als ze dan net bezig was met het sorteren van de schillen was dat niet zo fris. Maar ze moest het snoepje dan op het deksel van het trommeltje aanbieden.

Op woensdag kwam een vrouw met jeugd-, dames- en familiebladen: Donald Duck, *Okkie*, Margriet, Beatrijs, Goed Nieuws, Revue, Katholieke Illustratie. De bezorgster had beide fietstassen vol en had er een zware dobber aan om vanuit Diemen de wijk te bedienen.

Twee keer in de week kwam de kruidenier Map Braam bij ons thuis. In de Tamarindestraat kwamen ook wel de andere kruideniers: Wierdsma en Van Wees. Ze waren allemaal aangesloten bij een organisatie: Centra, Spar, Sperwer. Map Braam bij de Vivo.

Hij kwam één keer in de week om te horen, en later nog eens om de bestelde boodschappen af te leveren. Bij het horen werd de bestelling in een boekje opgeschreven. Map noemde dan alle artikelen in een vaste volgorde op: suiker, zout, vermicelli, zeep, soda, bruine bonen, witte bonen enz. Wat nodig was werd genoteerd. In de winkel werd de bestelling dan klaargemaakt en in dozen klaargezet. Op zaterdag werden de boodschappen met een bakfiets gebracht en afgerekend. Moest de klant nog iets hebben of moest er iets worden geruild, dan was er een boodschappenjongen op de fiets die de spullen in de winkel ging ophalen. Wij, de oudste drie hebben dat jarenlang voor Braam gedaan, tegen een kleine beloning, waarvoor je soms nog tot in de avond bezig was. Doordat Map Braam bij al zijn klanten tweemaal in de week in huis kwam, was hij erg goed op de hoogte van wat er speelde in de vele families. Vaak speelde hij een bemiddelende rol als iemand iets wilde verkopen of iets nodig had.

Zo heeft hij ons aan een tweedehands wasmachine geholpen.

Dat “horen” en bezorgen was een praktische noodzaak. Alle kruideniers werkten zo, behalve de Spar, die waarschijnlijk rond de Korenbloemstraat voldoende afzet had.

Auto's om de wekelijkse boodschappen te doen waren er niet.

Bovendien was het assortiment van de kruidenier te groot om in een bakfiets mee te nemen en de klanten daaruit ter plekke een keus te laten maken. Daar kwam nog bij dat veel artikelen onverpakt in zakken, dozen, kratten en tonnen aan de winkels werden geleverd. De gewenste hoeveelheden werden afgewogen en in papieren zakken gedaan. Op straat kon dat niet. *Thea: Één keer hadden we zout gekocht bij de Spar. Bij het aardappelen koken, bleek dat soda te zijn. Wat jammer van de aardappelen. Ik kan me niet herinneren of die ‘vergoed’ zijn*

Ook slaggers kwamen eerst aan huis om de bestelling op te nemen en die later af te leveren. De redenen daarvan zijn waarschijnlijk van hygiënische aard. Vlees mocht niet te lang op straat onderweg zijn en ook niet op straat worden klaargemaakt.

Om gas geleverd te krijgen moest je een speciale munt doen in het kastje bij de gasmeter. Was het gas op dan moest je er weer een nieuw muntje in doen. Die munten kon je bij de meeste winkeliers kopen. Zo nu en dan werd het muntkastje gelegegd. Daarvoor kwam enkele keren per jaar de ”muntenlichter”. De gasmeter stond in de donkere kast. Bijgelicht door een zaklantaarn opende hij het kastje met een speciale sleutel. De munten werden dan op de tafel in de voorkamer geteld en vergeleken met de stand van de gasmeter. Was er een stuiver als munt gebruikt dan moest het verschil in prijs worden bijbetaald.

Elke week op zaterdagmiddag rond vijf uur kwam de man van de vakbond om contributie te innen. Hij mocht altijd binnenkomen en ging in de achterkamer zitten voor een kopje thee. Op dat moment ondergingen wij in een teil op tafel de wekelijkse wasbeurt. Hij genoot kennelijk van het schouwspel.

Bij de Tetteroo's kwam altijd 's maandags rond etenstijd de pastoor op bezoek (H.P.J.Figelet pastoor in Duivendrecht van 1955-1960. Redactie). De was hing op een rek rond de kachel te drogen. Het eten stond dan te verpieteren. Hij kreeg een sigaartje aangeboden. Wij begrepen niet waarom hij dat nou zo gezellig vond.....

Afhankelijk van het seizoen kwamen er ook min of meer regelmatige venters in de straat.

's Zomers verschillende ijsboeren, die met hun bel de kinderen opwekten om thuis een ijsje te gaan vragen. *Thea: Normaal kregen wij alleen op zondag wel eens een ijsje. Als we doordeweeks 's avonds op straat speelden liet ik mijn jongere zusje vragen of we een ijsje mochten van 5 cent. Ik had het gevoel dat zij dat gemakkelijker voor elkaar kreeg dan ik. Soms lukte het inderdaad.*

In het begin kwam er een grijs ijsboertje van achter uit het dorp, met een kleine witte kar. Zelf had hij een wit jasje aan. Hij maakte het ijs zelf. Later kwam er een ijsman vanuit Amsterdam, van de VAMI “De Sierkan”, met schepijs van een rol. Al naar gelang het bedrag werd er een plak afgesneden. Eerst werd bovenop een wafel gelegd en nadat de plak was afgesneden werd het ijsje met een handige draai omgekeerd en bedekt met een tweede wafel. Ook CJamin (sjamin zeiden wij) kwam met ijs langs. Voorverpakt in dubbeldikke stukjes.

Een andere “ijsboer” kwam bij cafés en andere winkels die geen koelinstallatie hadden, maar een ijskast, grote staven ijs brengen. Met haken werd het ijs uit de wagen getrokken en over de schouder, die met een stuk jute beschermd was, binnengedragen.

In de winter kwam, wat wij noemden, de “soepman”. Op zaterdag kwam in een bestelwagentje een man, waarschijnlijk van het abattoir uit Amsterdam, die in een paar gamellen enkele soorten soep aanbood. Je kon die per liter kopen. Dit duurde niet zo lang. Vanuit Amsterdam kwamen er ook lieden aan de deur met ongeregelde koopwaar en een prachtig verhaal: (gesmokkelde) horloges die van een vriend in nood waren, lappen stof die over waren van een tentoonstelling in de RAI. Een verkoper van vloerkleden had aanvankelijk succes bij ons, maar na een half uurtje had moeder spijt en kon ze haar oude kleed weer omruilen. Ook scharenslijpers kwamen wel eens langs.

Tenslotte kwamen er na de Kersttijd, toen er nog sprake was van zelf slachten, opkopers langs die luid riepen: "Hazen- en konijnenvellen, de hoogste prijs".

De Tamarindestraat: spel en sport en ontspanning.

Natuurlijk was de Tamarindestraat voor de kleinsten de eerste plaats waar kennis gemaakt werd met de wereld buiten het vertrouwde huis. De Tamarindestraat was veilig. Er waren maar heel weinig auto's en de vele venters die in de straat kwamen waren met een bakfiets of handkar. De straat was een doodlopende straat met een uitzicht tot aan Diemen.

Archief: Familie Tetteroo

Juli 1960. Elly met Jan Moleman, Toon de Jong, Kees Andriessen, Thea, Anton de Haan, Rie en Truus erachter. De Tamarindestraat was een doodlopende straat. Op de achtergrond de Ouddiemerlaan, een verbindingsweg tussen Diemen en de Diemerlaan in Duivendrecht. Daartussen lag het water van de Venser. Van daaruit liepen kleine sloten naar de achterkant van de woningen. Dus: schaatsen onder en zo naar school.

De Rijksstraatweg was de enige weg tussen Amsterdam en Utrecht en daar was wel autoverkeer. Daar mochten we als kleintjes niet komen en in het begin zeker niet zonder begeleiding oversteken! Zoals nu nog steeds het geval is, was de autoweg van het fietspad en voetgangerspad met een heg afgescheiden. Tussen fietspad en voetgangerspad lag een strook onverharde grond.

Thea en haar zussen speelden: Belgische auto's tellen als deze in Amsterdam kwamen voor de voetbalwedstrijd Nederland België en "bloembollenslingers" tellen. In het voorjaar hadden auto's die terugkwamen uit de bollenstreek vaak een grote slinger van bloemen op de auto. We stonden dan op het hek tegen een boom in de tuin van Kremer.

Als 's zondags veel mensen op de fiets langs reden dan werd er "Portemonneetje getrokken". Dan legden we een portemonnee aan een touwtje op het fietspad en gingen zelf achter de heg zitten. Als er dan iemand van de fiets afstapte om de portemonnee te pakken dan trokken we deze aan het touwtje gauw terug en was diegene gefopt.

Kinderen die in de loop der jaren in de straat gewoond hebben en daar speelden, zijn o.a.: De jongens van v.d. Kroon. Melissen, Meerveld, Niezen, Vermeulen, Tetteroo, Gelderman, De Dauw, Stuy en Van Eijck.

Na het eten 's avonds werd er vooral gespeeld met de kinderen uit de straat. Dat waren gemeenschappelijke spelletjes als Verstoppertje, Diefje met verlos, *Schipper mag ik overvaren*, *Meidenvangertje*, Blikspuut en heel merkwaardig: Slagbal met rondjes, een spel dat vooral op school tijdens de gymnastieklessen werd gespeeld. Evenals "Trefbal". Ook dat deden we wel eens.

Individuele spelletjes hadden een vaste volgorde vroeg in het voorjaar. Het begon met touwtje springen, alleen voor de meisjes. Dat gebeurde op school, op straat, overal en altijd. Daarna was het knikkertijd. Elk moment werd gebruikt om te knikkeren, in vele varianten: met een kuiltje, in een potje, dat op de onverharde strook tussen fiets- en wandelpad aan de Rijksstraatweg werd getekend. Ook opzitten was een variant. Van en naar school gaan deden we al knikkerend: het aantal keren dat een ander was geraakt werd geteld en later uitgekeerd. Eigenlijk was het knikkeren een soort voorbereiding voor het leren omgaan met iets waardevols: de knikkers werden gespaard, geruild, en er werd voor gespeeld. Na knikkertijd werd er niet meer naar omgekeken.

Een ander seizoensgebonden "hype" in die tijd was het tolleren. De hele straat deed daar aan mee. Je had daarvoor nodig een tol, en een stok met een touwtje, het beste was een veter. Het was de kunst de tol zo lang mogelijk draaiend te houden door er op het juiste moment een zwiep met de zweep aan te geven. Dat was niet altijd gecontroleerd: er is wel eens een tol door een voorruit van de burens gevlogen.

De enige auto in de straat van de heer Lamkamp werd als speelattribuut gebruikt.

Wij speelden tikkertje er om heen.

Er werd vaak een potje voetbal op straat gespeeld. Een jas, stokje of een paar stenen gaven de doelpalen aan; de hoogte van het doel werd ingeschat. Partijen werden zo eerlijk mogelijk samengesteld: de twee besten bepaalden door "opraaien" wie de eerste keus uit de spelers had en zo werd ieder, naar bekwaamheid gekozen. Als je bij de laatsten hoorde was dat niet leuk. (Opraaieren: de twee aanvoerders gingen ongeveer een meter uit elkaar staan en zetten om beurten een hele of halve voet naar elkaar toe. Wie als laatste bij de andere aansloot, mocht als eerste kiezen)

Er waren in het dorp verschillende voetbalclubjes die per wijk waren georganiseerd: in de Kloosterstraat, bij de Korenbloemstraat en rond de Diemerlaan. Tussen die clubjes werden wedstrijden georganiseerd, die werden gespeeld op een weiland of op een braak liggend stukje grond "achter de dijk", d.w.z. achter de spoordijk Amsterdam-Utrecht.

Tijdens het speelkwartier op school werd er altijd gevoetbald door de jongens.

De meisjes sprongen touwtje.

Toen we wat groter waren breidde het speelterrein zich verder in het dorp uit. Ter hoogte van Begoniastraat en de Hortensiastraat was een verbinding tussen Korenbloemstraat en Kloosterstraat gemaakt, waarschijnlijk voor woningbouw. Het was een zandlichaam, dat al voor een deel was bestraat. Wij noemden het "De Bouw". Om de een of andere reden is dat project nooit doorgegaan. Het was wat verwilderd, er stonden struiken en ervoer, richting Rijksstraatweg was een moeras, vochtig en vol riet. Er waren ook volkstuintjes. Voor ons was het een ideale speelplek: er was materiaal genoeg voor het bouwen van hutten en het verkennen van de spannende omgeving.

Thea vertelt: Achter de spoordijk mochten we niet komen, daar liepen 'enge' mannen.

Van enkele meisjes wisten we dat ze daar weleens met jongens naar toe gingen.

's Zomers mochten we er wel bramen plukken als we met een stel gingen.

De werkzaamheden van de verschillende dorpsbewoners waren voor ons heel goed zichtbaar. In de buurt van school was de smederij van Bieshaar, Schuttel & Co. (Dat & Co intrigeerde ons. Wat moest dat betekenen?). Daar was behalve de smederij ook een wagenmakerij en een

hoefsmid. Het beslaan van de paarden gebeurde in de open lucht, voor de smederij. Je kon het hele proces zien en ruiken. Soms werden we wel ingeschakeld om het beslagen paard weer terug te brengen naar de eigenaar. Dat liep niet altijd goed af. Ig vertelt hoe hij benauwde momenten beleefde, omdat hij, eigenlijk een beetje bang, het paard te veel vrijheid gaf.

En daar profiteerde het dier van!

Je waagde soms enkele stappen in de werkplaats en dan kon je het ijzer in het vuur zien gloeien, ook het bewerken en weer opnieuw verhitten van het smeedwerk. Kwam je te dicht in de buurt, dat werd je weggestuurd.

Andere avontuurlijke plekken waren de boerderijen. Vriendjes van school woonden er en je zorgde ervoor dat je bij hen mocht komen spelen. Vaak werden ze ingeschakeld bij kleine karweitjes op het erf of op het land en dan ging je helpen. Hooien vonden we prachtig. Nadat het gras met paardenkracht was gemaaid, gekeerd en op lange rijen (“wiersen”) gelegd, moest het worden binnengehaald. Vooral bij dreigende regen was het alle hens aan dek. Het hooi werd met hooivorken opgestoken naar de kar. Bovenop de kar moest het worden vast getrapt zodat het onderweg naar de boerderij niet van de kar zou vallen. Was de kar vol dan werd met een balk en een touw de vracht vastgesjord. Vaak mochten we bovenop het hooi mee terug naar de boerderij. Tenslotte moest het hooi de hooiberg ingebracht worden, ook nog een heel werk, vooral als de berg al flink was gevuld.

Een ramp voor de boer was het als het hooi niet helemaal droog was en begon te broeien in de berg. De temperatuur liep hoog op en het gevolg was soms brand. Dat is verschillende keren voorgekomen. De berg werd dan helemaal uit elkaar getrokken door de vrijwillige brandweer.

Bij boer Van Vliet mochten we komen “werken”. Van Vliet was veehandelaar, die met zijn veewagen de verschillende veemarkten afreisde. Hij kocht koeien en verkocht ze weer op een andere markt, soms nadat hij ze zelf een tijdje op de boerderij hield.

Foto uit 1968 uit de *diacollectie van B.P. Hess*. De Boerderij van veehouder Van Vliet, aan de Rijksstraatweg 145. De hoeve is afgebroken en stond tussen wat nu De Slinger en de Van der Madeweg heet.

Soms mochten we wel mee naar Zwolle, Leeuwarden, Utrecht of Purmerend. Je moest dan heel vroeg bij de auto staan, met een pakje brood bij je. We reden ook wel mee naar de veemarkten met Jaap Terpstra een vleeshandelaar, die vee opkocht.

Frans van Vliet was de zoon. Hij was getrouwd en woonde ook op de boerderij. Het echtpaar bleef kinderloos. Hij liet ons kleine karweitjes doen: distels trekken met een houten tang, helpen met hooien, met de kruiwagen rijden, appels plukken. Het was niet altijd zonder risico: bij het voederbieten snijden in een molen, die met de hand moest worden aangedreven heeft Ben een flinke jaap in de hand gesneden. Het was toen wel afgelopen bij Van Vliet.

Ander werk in de speelse sfeer was helpen bij bakker Wolffenbuttel. De bakkerij stond vlak naast de school. 's Morgens rook het er naar pasgebakken brood en 's middags naar koekjes, vooral speculaas. Drie keer in de week hielpen mijn broers, tegen een kleine beloning.

Ze moesten hout halen voor de oven, deegkoekjes op de bakplaat leggen, de gebakken koekjes van de plaat halen en in koekblikken doen. Die koekblikken werden rondom beplakt met bruin papier, waarop "de Wolf" stond. Ook hier ging er wel eens wat mis. Ig Vermeulen schrijft: "Ooit bij het schoonmaken van de bakkerij werd ik in de kuip van een deegmachine gezet. Deze draaide zo snel mogelijk rond, werd toen stilgezet en daarna op volle kracht in de andere richting gezet. Hierdoor is mijn evenwichtsorgaan verminkt geraakt."

De oudste jongens Vermeulen zijn allen hun carrière begonnen bij Braam, op zaterdagmiddag, om de nabestellingen te bezorgen, voor één of twee gulden. Erg leuk was het niet, want je zat het grootste deel van de tijd te wachten tot Braam bij de klant vandaan kwam met een bestelling.

Veel later hebben we het agentschap van "de Volkskrant" beheerd. Het dorp was verdeeld in twee wijken vanaf de Tamarindestraat: een richting brug, de andere richting kerk. Vooral de laatste wijk was bewerkelijk omdat de abonnees ver uit elkaar woonden op boerderijen en zelfs over het spoor naar Utrecht. Ik deed steeds de wijk richting brug, de drie jongere broers deden achtereenvolgend de andere wijk. Leuk was anders, maar we hadden het geld nodig.

Als er ijs was, werd er geschaatst. Er was water genoeg in Duivendrecht en als je het een beetje bekeek kon je leuke tochtjes maken. We konden op de schaats naar school. Favoriet waren de Grote en Kleine Venser, "Venster" zeiden wij. Dat was een tocht naar de molen aan de Molenkade, die het water overpompte naar de Weespertrekvaart. De Grote en Kleine Venser werden door een spoorbrug van het goederenspoor rond Amsterdam gescheiden. Als er in het weekend ijs was dan was heel schaatsend Duivendrecht op de Venser: een mengeling van hardrijders, zwierders, ijshockeyers, beginnende schaatsers. Ook hier was het niet helemaal ongevaarlijk: bij een wak werden wat stokken gelegd ter waarschuwing.

Er was geen toezicht. Er is wel eens iemand in een wak terechtgekomen.

Als het dooiend weer was en het ijs niet meer betrouwbaar gingen we "roempie trappen".

Dat was over het ijs van de ene naar de andere kant van de sloot rennen of springen, zonder natte voeten te krijgen. Dat mislukte vaak. Roempie trappen was een uitdaging voor de grootste durfal.

In de zomer werd er bij mooi weer gezwommen. In Duivendrecht was geen zwembad.

De Tetteroo's mochten wel 's woensdags naar het De Mirandabad, want dan kostte het een dubbeltje. En op zaterdag betaalde je een kwartje.

Het meest bezochte zwembad was dat in het Abcouder meer. Daar gingen we na school of in het weekend met de fiets naartoe. Het was een natuurbad, met houten vlonders op palen.

Er waren drie afgezette delen: waaronder een voor de meisjes, een ander voor de jongens.

Als je kon zwemmen was er geen scheiding meer. Enkele tientallen meters buiten het bad lagen een vlot en een paal aan een ketting om te veroveren en te verdedigen.

Het zwemmen hebben we geleerd in het 'kanet' achter de spoordijk. Dat was de plaats waar de A1, een binnenhaven en een industrieterrein werden aangelegd. Op de slappe veenbodem werd een enorme hoeveelheid zand gespoten. Hier en daar ontstonden ondiepe plasjes en kanaaltjes waar het aangenaam zwemmen was.

Soms gingen we per fiets naar het "strand" van Muiderberg.

Tot nu toe hebben we het gehad over de ongeorganiseerde vormen van sport en spel.

Er waren in die tijd zeker ook clubs en verenigingen die zorgden voor ontspanning en ook vorming van de jeugd. Voor de jongens tot 12 jaar waren er de welpen, voor de meisjes de

gidsen. Het "hol" van de welpen was een stenen gebouwtje met een ruimte, waar een wild paard nog geen schade kon aanrichten. Het stond op een stukje weiland, vlak achter de pastoretuin, waarschijnlijk eigendom van de parochie. Op woensdag- of zaterdagmiddag was er dan "horde", de wekelijkse bijeenkomst waar werd gespeeld, gesprongen, speurtochten gehouden, gebald en geknoopt. Ook het verhaal van Mowgli, de jongen die tussen de wolven opgroeide werd verteld en gespeeld. In de zomervakantie gingen de welpen en de kabouters/gidsen een week op "kamp".

Archief: Familie Tetteroo

Kamp met de gidsen in Vught.

<i>1. Truus Bon</i>	<i>5. Gerda Kroese</i>	<i>11. Elly Voorbij (?)</i>
<i>2. Thea Tetteroo</i>	<i>6. ? van Blokland</i>	<i>12. Truus Tetteroo</i>
<i>3. ? Beukeboom (Bijlmer)</i>	<i>7. Annie Griffioen</i>	<i>(Guido)</i>
<i>4. Ineke Dorresteyn</i>	<i>8. Floortje Enthoven</i>	<i>13. Mies van Dijk</i>
<i>(Bijlmerringkade)</i>	<i>9. Lida Tetteroo</i>	<i>14. Hannie v. Nieuwkerk</i>

Voetballen kon bij ODA, (Op Doel Af). Het veld lag een eind van de Rijksstraatweg af, tegen de Venser aan. Om er te komen moest men door een klaphekje en vervolgens over een pad langs een wei, waar vee liep. Amsterdamse tegenstanders kwamen dan al gauw in aanraking met de koeienvlaaien of schapendrollen dat ODA een boerenimago gaf. De ligging was een handicap, want de afstand van het clubgebouw naar de Rijksstraatweg was te groot om waterleiding en elektriciteit te kunnen aanleggen. Elektra was niet zo urgent, omdat er geen activiteiten in het donker waren, maar water was wel nodig om na de wedstrijd te kunnen wassen. Daartoe was een leiding naar de Venser aangelegd, zodat met een handpomp polderwater naar een ton kon worden opgepompt. In het wasgedeelte was een aantal kranen naast elkaar aan de muur.

Een ander nadeel van de ligging was dat de ballen om de haverklap in de sloot terecht kwamen. Er lag een bootje in de Venser om de ballen op te halen. Er mochten niet te veel ballen in het water terecht komen, want de voorraad ballen was beperkt.

Op het ODA-terrein: Hannie, Ellie en Truus in zondagse jurk. Iedere morgen bracht Rie de geiten naar het ODA-terrein. Pa maaide daar het gras. Moeder melkte de geiten thuis. Zes geiten moesten dus door het huis naar het achtertuintje. Eens had een geit in de kamer gescheten. Deze keutels had Rie in een lucifersdoosje gedaan en ze aan Jopie Meerveld gegeven als dropjes. Hij at ze maar vond ze vies.

Archief: Familie Tetteroo

Met een drankje in de hand wordt het kampioenschap van het 3^e elftal van ODA gevierd. Anton de Haan kwam van DCG en werd tot keeper gebombardeerd

1. Wout ?

2. ?

3. ?

4. Jos Griffioen

5. Jan Rutgers

6. Winfried van Wijk

7. ?

8. Frans Vrolijk

9. ?

10. Scheidsrechter

11. Wil van Wel

12. ?

13. Anton de Haan

14. Peter van Wel

15. Jan Splinter

Uitwedstrijden waren in Amsterdam of in de wijde omtrek, variërend van Ilpendam tot Bovenkerk en Weesp. Dat ging per fiets. Soms moest er wel twee uur worden gefietst, dan de wedstrijd, en daarna weer terug. Dat was voor de spelertjes vanaf zo'n twaalf jaar een flinke zondagsbesteding.

Lange tijd deed de jeugd van ODA mee aan een zomervoetbalkamp dat elk jaar op een andere plaats in Nederland werd georganiseerd.

Archief: Familie Vermeulen

Een korte tijd is er ook een jeugdclub geweest, die werd georganiseerd door de KAJ (Katholieke Arbeiders Jeugd). In een bovenzaaltje van het Willibrordusgebouw (Paxgebouw) werden spelletjes gedaan en schaakles gegeven. Dat heeft niet zo lang geduurd.

Tegen Sinterklaas was er in het Willibrordusgebouw een zondagmiddag voor de katholieke schoolgaande jeugd. Deze werd georganiseerd door de Katholieke Arbeiders Bond (KAB) en de middenstanders. De grote zaal was altijd helemaal vol. Sinterklaas kwam met een aantal Pieten. Een paar kinderen moesten zich op het toneel verantwoorden bij Sinterklaas. Het vervolg van het programma was dan weer een toneelstukje of een aantal sketches door de plaatselijke toneelvereniging, het optreden van een goochelaar of een film.

Na afloop was er voor iedereen een traktatie.

Archief: familie Tetteroo

RK Toneelvereniging Duivendrecht. Toneelstuk: Gezworen Kameraden

1.Frits te Beek 2.Jan van Blokland 3. ? Enthoven 4.Hannie Nieuwkerk 5.Henk de Jong

6.Thea Tetteroo 7.Lida Tetteroo

8.Tinie Griffioen 9.Dhr.Mol 10. Theo Oor 11.Dhr.Griffioen

Sporten voor de meisjes kon bij de turnvereniging DOS (Door Oefening Sterk).

Van jong tot oud kon bij die vereniging terecht. Er was voor deze club een heel grote handicap: in Duivendrecht was geen gymzaal met turnattributen. Daarvoor moest men naar Betondorp. Voor velen was dat vervelend en ook gevaarlijk omdat de autoweg tussen Amsterdam en 't Gooi, die flink druk was, moest worden overgestoken. Een beveiliging met stoplichten is er nooit geweest. Die belemmering is de reden geweest, dat veel jonge kinderen geen lid werden.

1. Truus vd Ancker
2. Lida Tetteroo
3. Gerda Kroese
4. Thea Tetteroo
5. Hanna vd Ancker
6. Lia Snel

Archief: Familie Tetteroo

Uitvoering door gymnastiekvereniging DOS (Door Oefening Sterk) in het Willibrordusgebouw ter gelegenheid van de priesterwijding van Pater de Jong

Sport

- Links Thea Tetteroo
Daarnaast Truus.
In het midden:
Hanna van den Ancker.
Daarnaast op
bovenste rij:
Cisca Tetteroo*

Archief: familie Tetteroo

Handbalkampioenschap Wilskracht/SNL op het veld 1956/57

De dominee draaide een tijd lang op zaterdagmiddag jeugdfilms in zijn garage. Iedereen was welkom.

Een keer per jaar was het misdienaaruitstapje. Of het doorging en wat het doel was, was afhankelijk van de kapelaan die er op dat moment was. We hebben reisjes gemaakt naar het pretpark Oud Valkeveen, het strand, de Kaagerplas.

Soms gingen we naar theater Carré als daar circusvoorstellingen werden gegeven. Ook zijn we wel eens naar een voorstelling van Sleswijk geweest.

- Schoolreisjes werden er niet zo veel gemaakt. Een enkele keer ging een klas met de gymnastiekleraar op de fiets naar 't Gooi, naar een speeltuin of een pretpark. De zusters van de lagere school stonden waarschijnlijk niet zo te trappelen om dergelijke uitstapjes te organiseren.

Toen Thea in de zesde klas zat, gingen we op 'visite' naar de school en het klooster van onze zustercongregatie op de Lauriergracht.

Als verrassing mochten we een gebakje uitzoeken bij een bakker.

- 's Zomers gingen we met het gezin iedere zondag fietsen als het mooi weer was; naar Bosplan, Muiderberg of Bussum. Mijn ouders gingen dan om 7.00 uur naar de vroegmis, dan werden de fietsen in orde gemaakt en een kleed, brood en limonade ingepakt.

Als wij uit de mis van half negen kwamen konden we meteen op weg. De pudding voor 's avonds was dan al gemaakt.

Voor de aankoop van de fietsen ben ik ook wel op de autoped mee geweest naar Muiderberg. Mijn vader was daar gelegerd tijdens de mobilisatie en een dienstkameraad die ook duiven had, woonde daar. Op een gegeven moment was er een handvat van de autoped afgebroken maar hij werd nog steeds gebruikt.

- 's Avonds werd er veel gebreid, sokken, truien, dassen; soms wel met vier of vijf tegelijk. Dan telden we de pennen die gebreid waren en bij 100 kregen we een snoepje. Ondertussen luisterden we naar de radio: de familie Doorsnee was favoriet. Gelukkig waren mijn ouders dan naar de klaverjasvereniging want we mochten eigenlijk niet naar de Vara luisteren. De Varahaan 's morgens op de radio bij de overburen vond mijn moeder maar niets.

- Met Luilak mochten we niet meedoen, dat was niets voor meisjes. We smulden wel van de verhalen over het belletje trekken en ander klein kattenkwaad, maar ook van de pispot die ieder jaar werd leeggegooid over de kinderen.

- Bij de familie Vermeulen werden vanuit huis weinig uitstapjes ondernomen. Omdat onze leeftijdsverschillen klein waren, was het moeilijk iets voor ons allen te organiseren: op de fiets ging niet, openbaar vervoer was te omslachtig. Er is een foto waarop we met drieën op een ezeltje in Artis zitten met vader en moeder aan weerszijden.

Soms was er een uitstapje naar de speeltuin in Oud Valkeveen.

Voor mijn moeder was de jaarlijkse bedevaart naar Heiloo de enige dag om er even uit te zijn. Mijn ouders zijn ook eens een dagje met de lijnbus naar Ouwehands Dierenpark in Rhenen geweest. Op de vraag of ze het mooi hadden gevonden kregen we het, later gevleugeld geworden, gezegd: "Och, de bomen zijn overal hetzelfde."

Thea: Ik mocht toen ik 12 jaar was weer logeren in Friesland. Het was in een gehucht. Ik zou gebracht en gehaald worden door een AGA-vrachtwagen, die daar een maal per week kwam. Het was niet leuk, er was niets te doen en er waren weinig kinderen om mee te spelen. Na vijf weken stond ik aan de (verkeerde kant) van de autoweg te wachten op de AGA-auto. Die zag ik voorbij rijden zonder dat ik werd opgemerkt. Met de laatste 10 cent belde ik naar de AGA voor een oplossing maar die vraag kwam nooit over. Ik moest dus nog een week blijven. Sindsdien weet ik wat heimwee is

De concoursen waar de fanfare St Gregorius jaarlijks aan deelnam waren voor mijn vader - en soms als moeder ook meeding - een dag om er even helemaal uit te zijn.

Archief: Familie Tetteroo

Fanfare Sint Gregorius Duivendrecht voor café Wiegmans 1926/27.

Opa Tetteroo droeg altijd het vaandel en

Pa Bas Tetteroo, uiterst links, speelde de trommel /slagwerk.

Fanfarecorps Sint Gregorius Duivendrecht

1. Opa Johan Tetteroo
2. Ben Vermeulen
3. Dhr. De Geijsel
4. Dorus de Geijsel
5. Manus Schelling
6. Toon Tetteroo
7. Dhr. Boom
8. Dhr. Blom

Archief: familie Tetteroo

Het corps voor de pastorie van de Sint Urbanuskerk

Kennismaking met de stad.

Eens per jaar, rond half maart, wordt in Amsterdam de “Stille Omgang” gehouden. Dat is een bedevaartstocht naar het Mirakel van Amsterdam.

Vanuit de parochie werd de Stille Omgang georganiseerd. Als jongetje van twaalf mochten we mee. Om deel te nemen moest je rond vier uur je bed uit. In het klooster aan het eind van de Kloosterstraat was het verzamelen. Na een korte plechtigheid werd een colonne gevormd en op min of meer militaire wijzen liepen we via de Weesperzijde en de Amsteldijk richting Amsterdam Centrum. Onderweg werd luidkeels de rozenkrans gebeden, te beginnen in de Kloosterstraat. Hier en daar werd een gordijntje opzij geschoven om naar buiten te kijken.

Op de Amsteldijk was er plaspauze en de gelegenheid om een sigaretje te roken. In het centrum, Kalverstraat, Nieuwendijk en Warmoesstraat keken wij als jonge kinderen onze ogen uit: neonverlichting, kroegen, bioscopen, stappende Amsterdammers.

Er ging een nieuwe wereld voor ons open.

De drukte van de bedevaartgangers was enorm: overal uit het land kwamen ze vandaan. Er is zelfs een tijd geweest dat vanwege de drukte, er meerdere weekenden in maart nodig waren. Het centrum van de drukte was de kerk op het Begijnhof. Daar kwamen we niet bij.

Aan het eind van de tocht werden we met de touringcar van Meering weer naar Duivendrecht gebracht, waar we de eerste Mis konden bijwonen.

De Tamarindestraat: vakanties

De vakanties en speciaal de grote vakantie, waren perioden waar mijn moeder als een berg tegen opzag. In 1950 bestond ons gezin uit 6 kinderen waarvan de oudste nog geen 9 jaar was en de jongste in maart geboren. Het was een hele opgave om zonder veel financiële middelen voor uitstapjes of vakantie zo'n periode door te komen.

Af en toe mochten we logeren bij familie, maar dat was nog niet zo eenvoudig omdat die ver weg woonde. De reis op zich was al een hele organisatie.

Alle andere middelen die de omgeving bood werden aangegrepen om de vakantie zo prettig mogelijk door te komen.

Zo werden, toen we wat ouder waren, behalve in het Abcouder meer ook wel zwembaden in Amsterdam bezocht. Het De Mirandabad en een bad aan de Diemerdijk. Daar liepen we heen.

Eens hebben we op een dag, met brood en drinken mee, een wandeling gemaakt naar het Amsterdamse Bos, (“Het Bosplan”). Dat was heen en terug een flinke afstand.

Een andere manier om de tijd door te komen was de speeltuin aan het Onderlangs in Betondorp. Daarvoor moesten we de drukke Gooiseweg oversteken. In de speeltuin waren de gebruikelijke toestellen: grote en kleine schommels, een draaimolen waarvan je hondsziek werd, een hoog klimrek, waar je soms met splinters in de handen vanaf kwam. Er waren ook wippen in alle formaten en een grote zandbak. Verder een groot terrein voor balspelen. (Johan Cruijff hebben we daar niet gezien). Bij de speeltuin was een verenigingsgebouwtjes waar onze buurman handen verbond, splinters verwijderde en verdere eerste hulp verleende.

Je kon er ook water drinken.

Speciaal, maar bij ons niet erg favoriet, was de vakantieschool. Alleen het woord al deed je de vakantie vergeten. Dat waren twee of drie weken waarin, tegen geringe betaling, kinderen door vrijwilligers werden opgevangen met knutselen, spelletjes, hutten bouwen, zingen, voorlezen en speurtochten. Het lijkt wat op de tegenwoordige buitenschoolse opvang. Met drieën of vieren liepen we langs de Molenkade en het dijkje langs de molen naar Diemen, waar op het ijsclubterrein aan de Oud Diemerlaan, een aantal tenten stond voor de vakantieschool. Alles speelde zich zo veel mogelijk af in de open lucht.

In onze herinnering was het ook steeds mooi weer. Na een lange dag wandelden we dan weer drie kwartier terug naar huis.

Met de welpen gingen we op kamp.....

Archief: Familie Vermeulen

....met de volgende jongens en leidsters:

1.Piet Kolk, 2. ? , 3.Piet Kooijman, 4.Hans Bieshaar, 5.Louis de Geijssel, 6. Theo Vermeulen
7.Adriaan Bon, 8.?, 9. Anton Ceelie, 10. Puk Eindhoven, 11. ...Kruishaar, 12. Guus de Grave
13.Baloe Beukeboom,14. ? , 15. ? 16. ? , 17...Bon

Echt een volle week van huis, voor velen de eerste keer op 7- of 8-jarige leeftijd. Sommigen hadden dan ook heimwee. De bezoekmiddag voor de ouders hielp ook niet erg mee die heimwee te overwinnen. Achteraf gezien was zo'n kamp organiseren geen kleinigheid.

Het transport ging met de veewagen van Terpstra, die daarvoor speciaal was schoongemaakt. Alles ging mee: bagage, potten en pannen, keukengerei, dekens. Onderweg mochten we niet zingen, om een eventueel passerende politieagent niet te attenderen op het niet volgens de regels van de verkeerswet gebruik van de veewagen.

Op de boerderij, waar het kamp werd gehouden, moest de stal worden ingericht. Er lag meestal stro op de deel. Ieder moest zijn bed opmaken en de koffer een plaatsje geven. De begeleidsters, de Akela, de Baloe en de Bageera en de kooksters sliepen ook op de deel, maar in een met kleden afgeschermdde hoek.

De groep telde ongeveer 15 jongens. Er waren verder geen speciale voorzieningen op de boerderij voor groepen. Er was water, maar geen douches. Als het slecht weer was kon er op de deel worden gegeten. Het koken en afwassen ging al even primitief. Het programma van zo'n week bestond vooral uit veel spelletjes, speurtochten, bezoek aan een zwembad. Alles te voet. Elke dag werd begonnen met een wandeling in uniform, naar de kerk voor de mis. Daarna terug en ontbijt. Kampen zijn onder meer gehouden in Bunnik en Blaricum.

Het kamp in Doorn moest voortijdig worden beëindigd wegens het uitbreken dysenterie. Opvallend was, dat de kinderen uit de grote gezinnen, zoals de Broodbakkers, Kooijmannen en Vermeulens geen last hadden van de ziekte.

*Tijdens gidsenkamp 1952
Worteltjes krabben
voor de avondmaaltijd*

*Van links naar rechts
Hannie van Nieuwkerk,
Annie Griffioen, Mies van Dijk,
Thea Tetteroo
De leidster van het kamp was
Truus Tetteroo.*

Archief: Familie Tetteroo

Voor de voetballiefhebbers die wat ouder waren, vanaf 12 à 13 jaar, werden er “voetbalkampen” georganiseerd. Op enkele plaatsen in Nederland werd dan voor de aangesloten verenigingen een compleet tentenkamp opgezet met slaaptenten, kooktent, kerktent enz. Alles op een sportcomplex. Het programma bestond natuurlijk voor het grootste deel uit voetbalwedstrijden in een competitie. Voor andere dingen was ook wel tijd. ODA heeft een aantal jaren deelgenomen aan deze kampen, o.a. in Zundert, Hengelo (Ov), Vught. Niet naast de deur. We gingen er op de fiets naartoe, met onderweg een overnachting bij een boer. Dat waren dus flinke tochten. Het fietsmateriaal verkeerde niet altijd in een goede conditie. Voor vertrek moesten de fietsen worden gekeurd, om panne zo veel mogelijk te voorkomen. De bagage werd met een vrachtwagen gebracht. De tweede dag werd voor vertrek eerst de Mis bijgewoond. Na het ontbijt ging het dan weer verder.

Op de kampen waren tegen betaling ook chocolade, drop en dergelijke verkrijgbaar.

De hoeveelheid zakgeld die ieder meekreeg was natuurlijk verschillend. Dat stak nog wel eens, de een had bijna niets en de ander was voortdurend aan het snoepen. Voor die ongelijkheid is daarna een mooie oplossing bedacht: niemand mocht voortaan zakgeld meenemen.

De toekomstige deelnemers van het kamp moesten om beurten tijdens de missen op zondag, nadat er ooit een fiets was gestolen, bij de kerk de fietsen bewaken. Dat leverde per fiets 10 cent op. Uit de grote zak met het verdiende geld werd elke dag op het kamp een bedragje gegeven voor snoepgoed. Achteraf gezien hebben de kampen een belangrijke rol vervuld bij de opvang van kinderen tijdens de vakanties.

De eerste stap voor wat later vakantie zou worden hebben we dankzij de werkgever van vader gezet. We zijn toen vaak in familieverband op vakantie geweest in Hoenderloo. Er waren drie eenvoudige, nu primitieve, houten huisjes beschikbaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen in de vakantietijd en daarbuiten voor gepensioneerden. Ook hier was de reis een knap stukje logistiek. De oudsten gingen met vader op de fiets, met zoveel mogelijk bagage achterop. De jongste kinderen gingen met moeder per trein en bus en het laatste stuk lopen. Ook weer met bagage.

De huisjes heetten Paardenwals, Stoomwals en Motorwals. Het waren houten keetjes, van binnen ongeverfd, mooi gelegen in het bos op het terrein van een “bungalowpark”. Er was flessengas, geen elektriciteit en het drinkwater moest uit een grote tank worden gepompt. Geen douche, een toilet, geen warm water. De verlichting was op gas met kousjes. De ruimte bestond uit een kamer met openslaande deuren met een opklapbed. Daar moest worden gegeten, gewassen en bij slecht weer spelletjes worden gedaan. Twee kamertjes erachter hadden elk twee stapelbedden. De kantine en de speelvelden van het park konden we gebruiken en er werd veel gefietst en gewandeld in de omgeving en bosbessen geplukt.

Al gauw waren er vriendjes en vriendinnetjes met wie de omgeving werd verkend.

Ook een bezoek aan de Hoge Veluwe, bij zonsopgang, stond ook wel eens op het programma, evenals het pretpark de Julianatoren bij Apeldoorn.

Vakanties waren bergen waar moeder tegen op zag, maar voor ons begon de school na zes weken toch weer te vroeg. Moeder slaakte een zucht van verlichting als alles weer “gewoon” was.

Thea en haar zussen mochten in de vakanties wel eens logeren bij familie in Friesland.

Toen Thea 13 was ging zij met haar zusje van 11 met zijn tweeën op de fiets naar Bovenkarspel bij Enkhuizen. De tocht werd thuis uitgestippeld, plaatsnamen opgeschreven en als we het niet wisten, hadden we ‘een Hollandse mond’ om te vragen

Je werd er wel zelfstandig van!

Veel tochten en vakanties per fiets volgden.

Op deze foto: Na het eindexamen mulo van Thea de thuiskomst in de Tamarindestraat.

Na een logeerpartij bij vrienden in Wageningen.

Op de achtergrond de boerderij van Vrolijk, die tegenover de Tamarindestraat lag.

“Goed Genoegen” aan de Rijksstraatweg is afgebroken in 1967.

De laatste bewoner was Bertus Vrolijk

Archief: Familie Tetteroo

Pa en Moe Tetteroo waren trots op hun dochters doch streng in de verkeringstijd. Alleen met een jongen thuis zijn was verboden. Eens waren drie dochters ’s avonds aan het afscheid nemen, één in de hal, één in de voorkamer en één in de achterkamer. Dit niet tot genoegen van de ouders die toen thuis kwamen. Hoewel alles in het nette ging, ontlokte het Pa de opmerking: “Het lijkt hier wel een hoerentent”.

In de keuken hing een spiegeltje waar alle meiden ’s morgens hun haar moesten kammen en make-up opbrengen, soms met een paar tegelijk. Tot ergernis van Pa, als hij er ook bij wilde: “Is het gesodemieter nu klaar?”

Schoolfoto 1940

Sint Joannesschool
Rie, Truus en Hannie
Tetteroo
in eigen gebreide truitjes.

Archief: Familie Tetteroo

Archief: familie Tetteroo

Met klasgenoten op de trappen van de Sint Urbanuskerk bij de Plechtige Heilige Communie.

1. Gonda Burghout
2. Tiny Balvert
3. Agnes
4. Jan Wolffenbittel
5. Corrie Spruit
6. Dirk v.d. Kroon
7. Ben Fakkeldij
8. Gerard Schelling

09. Ankie Veenboer?
10. Corrie van Breukelen
11. Jannie Beukenboom (Piet)
12. Jopie Beukenboom
13. Truus Meijer
14. Rietje Hillebrink
15. Willie Feddema
16. Toon de Heij

17. Hannie Tetteroo
18. Jannie Beukenboom
(Toon)
19. Enthoven
20. Corrie de Kwant
21. Annie Handstede
22. Rietje Beukenboom
23. Annie Boom

(Wetensw-) aardigheden

- Tijdens Open Monumentendag in Duivendrecht, zaterdag 8 september jl, hebben velen kunnen genieten van beelden en klanken.

Ook werd er lustig gehapt en gestapt. Dank zij alle medewerkers.

- Op de website van Rob Veldhuijzen van Zanten kunt u wat betreft de ansichten van John Haen nagenieten. Kijk op:

<http://home.wanadoo.nl/sic/d/ansichten/index.html>

- Dr. A. J. Looyenga is eind juli plotseling overleden. Hij heeft voor de SOD o.a. wetenschappelijk onderzoek gedaan naar de gebouwen van de Sint Urbanusparochie. Wij zijn hem veel dank verschuldigd.

- Zaterdag 1 december 2007 kunt u aanwezig zijn bij een benefiet-concert in de Sint Urbanuskerk. De voorbereiding is in volle gang.

Nadere informatie volgt via de Amstelgids en de posters in het dorp.

In het ODS-nummer: 'Engel(en) voor Duivendrecht', nummer 2, jaargang 2, van april 2005 is op de bladzijden 15-19 te lezen over het moedige gedrag in de Tweede Wereldoorlog van de familie van den Beukel uit de Kloosterstraat. In 't Reijgersbosch vond 22 augustus een bijzondere ceremonie plaats. In aanwezigheid van de (klein-) kinderen kregen Mevrouw van den Beukel en haar man Arie van den Beukel (postuum) alsnog de titel "Righteous Among the Nations" toegekend. En hun namen zijn toegevoegd op de Righteous Honor Wall bij Yad Vashem. Trots past bij deze onderscheiding voor mensen die hun eigen veiligheid op het spel zetten om hun Joodse medemens te helpen! Zie ook de Historische Waaijer in de bibliotheek.

In het vorige nummer over tante Mientje Schipperijn kwam in het kader van de aanstelling van haar grootvader B.C.J. Angenmeer tot onderwijzer in Duivendrecht, Hendrik Bastiaan Boot (1802-1873) ter sprake. Boot stuurde op 31 december 1853 een fraai getuigschrift over zijn pupil Angenmeer naar de gemeenteraad van Ouder-Amstel. Peter van Schaik maakte de redactie attent op een publicatie uit de Amstelveense Historische Reeks: 'Over de lotgevallen dezer scholen, het onderwijs in Amstelveen in de eerste helft van de negentiende eeuw'. Auteur: O.B. de Kat, 1998.

Na wat dieper graven weten wij nu ook dat Hendrik Boot, de leermeester van onze (hoofd-) onderwijzer in Duivendrecht, veertig jaar lang (van 1828 tot 1868) het onderwijs in Nieuwer-Amstel gediend heeft. Eerst aan de Nes en vanaf 1833 aan het Rustenburgerpad.

Meester Boot was opgeleid op de kweekschool van Pieter Johannes Prinsen (van de letterkast), opgericht in 1816 als de eerste Rijkskweekschool. Wie op deze 'Haarlemse kweek' was opgeleid had een streepje voor. Hendrik Boot, die eerst zelf ondermeester bij zijn vader in Naarden geweest is, had in 1831 een ondermeester die zestien jaar oud was.

Voor zijn aanstelling als waarnemend onderwijzer, derde rang, was in 1829 een vergelijkend examen nodig voor de Commissie van onderwijs, de vergadering van schoolopzieners.

Onderwijzers uit dezelfde regio verenigden zich in zogenaamde onderwijzersgezelschappen.

Van 'Beschaving is ons doel', opgericht in 1816, met als doel de onderwijskundige vakkennis van de leden te vergroten, maakten de onderwijzers uit Ouderkerk, Diemen, Watergraafsmeer en Amsterdam deel uit. De overheid stimuleerde dit werk financieel.

In augustus 1832 vroeg Hendrik Boot het gemeentebestuur om een gratificatie. Hij had namelijk 62 kinderen gratis onderwezen. De raad wees het verzoek af.

Rond 1850 ontving Boot: fl. 427 schoolgeld + fl. 240 jaarwedde + fl. 25 gratificatie. Daarbij kwam nog een aandeel van dertig procent in de opbrengst van de verkochte schoolbehoeften.

Ter vergelijking: de predikant van Amstelveen had in die tijd een inkomen dat zo'n tweehonderd gulden meer bedroeg.

Hoe u kunt bijdragen.

Als abonnee op het blad Oud-Duivendrechtse Saecken betaalt u per nummer een **minimale bijdrage van € 1,50 per nummer.**

Bij de postabonnees komen de portokosten daar nog wel bij.

Het geld dat u meer over kunt/wilt maken komt ten goede aan de Stichting Oud-Duivendrecht.

Het aantal abonnees stijgt nog steeds en onze penningmeester ziet graag dat u de bijdrage voor het blad Oud-Duivendrechtse Saecken overmaakt op het rekeningnummer van de SOD:

**Postbank nr.7875172 t.n.v. de Stichting Oud-Duivendrecht
Mw. J.E. Pieneman – de Jonge, Kloosterstraat 22, 1115 BL Duivendrecht**

Voor de abonnees, die ODS via TNT ontvangen, komen naast de drukkosten voor het blad de portokosten er nog bij. U kunt zelf op de wikkel zien hoeveel euro er aan zegels geplakt is.

Wilt u bij de mededelingen op de overschrijving duidelijk vermelden **voor welk afzonderlijk nummer u betaalt.** Bijvoorbeeld: nummer 3, september 2007.

Het is ook mogelijk om één bedrag en/of donatie **per jaar** te storten op de rekening van de Stichting. U ontvangt er minimaal 3 nummers van ODS per jaar voor terug.

Voor abonnees die het gewend zijn om de bijdrage in de drukkosten en hun donatie in een **envelopje** in de brievenbus te doen bij de redactieleden of bij de penningmeester: dat kan nog steeds. Wilt u svp op de envelop vermelden **voor welk nummer u betaalt.**

Voor de losse nummers, die u ophaalt bij de bibliotheek in Ouderkerk of Duivendrecht of in het Gemeentelijk Historisch Museum, betaalt u rechtstreeks aan de balie.

Voor abonnementen, adviezen, opmerkingen en suggesties kunt u terecht bij de redactie:

Jo Blom
't Ven 2
1115 HB Duivendrecht
T 0206909023
M 0622521536

Ans Quirijnen
Waddenland 41
1115 XD Duivendrecht
T 0206992574
E quico@planet.nl

Als u met Uw verhalen en/of foto's een bijdrage wilt leveren aan Oud-Duivendrechtse Saecken en/of DE WAAIER in de bibliotheek op het Dorpsplein kunt u ook terecht bij de redactie van ODS. In de wisselende panelen van de WAAIER vindt u diverse aspecten van de historie van Duivendrecht.

Wilt u met een (eigen) groep wandelen in Duivendrecht, langs de historische objecten die in Duivendrecht nog bewaard gebleven zijn? Neem dan contact op met Jo Blom.

Met haar kunt u bespreken waar uw interesse naar uit gaat.

Straten met namen van bloemen bevinden zich ten westen van de Rijksstraatweg.
Straten met namen van bomen ten oosten van die weg.

Tamarindus indica, is echt niet geschikt voor ons klimaat.

Het is een grote tropische boom, groenblijvend en uiterst langzaam groeiend. Zowel bloem als vrucht kunnen in de bloeiperiode gelijktijdig aan de boom zitten. Het blad voelt wat leerachtig aan, een aanpassing ten behoeve van extreem zonlicht en droogte.

De peulvruchten van de tamarinde bestaan uit zoetig vruchtvlees rond de eigenlijke vrucht of zaden. Van het zoetzure vruchtvlees wordt na koken en zeven een siroop gebrouwen. Uit de siroop wordt vervolgens frisdrank gemaakt. De zoetzure saus is ook een bestanddeel van onder andere Worcestershiresaus, een belangrijk ingrediënt in de Aziatische keuken.

MEEST PRACTISCHE

15 ct.

STRATENGIDS

DER

GEMEENTE
AMSTERDAM

AANGEVULD MET

STRATENREGISTER DER
RAND - GEMEENTEN

DUIVENDRECHT - DIEMEN
AMSTELVEEN

1939

Bijgewerkt volgens officieele gegevens
tot op heden

Uitgave: J. v. d. Stok
JAC. CATSKADE 12 - AMSTERDAM

DUIVENDRECHT

Abeelstraat	Jasmijnstraat
Acaciastraat	Kloosterstraataat
Anemoonsraat	Korenbloemstr
Azelestraat	Meibeukstraat
Begoniastraat	Molenkade
Berkenstraat	Narcisstraat
Burg. van Damstraat	Orchidestraat
Diemerlaan	Populierstraat
Duivendr. pold. (gr)	Resedastraat
Eschdoornstraat	Rijksstraatweg
Gladiolusstraat	Tamarindestraat
Hortensiastraat	Violierstraat